Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

www.defterianaynosi.com

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλια για τις εξελίξεις

ΤΟΠΙΚΑ

ΤΟΠΙΚΑ

Το τραπεζιτικό κατεστημένο στέλλει το ιππικό: τα ΜΜΕ αναλαμβάνουν να σβήσουν, και πάλι, τις φωτιές της οργής με μετατοπίσεις

Έχει πλέον αρχίσει να διαμορφώνεται ένα μοντέλο: όταν υπάρχει πίεση πάνω στις τράπεζες, για τις ευθύνες και τα σκάνδαλα τους, η οποία δεν μπορεί να συγκαλυφθεί με την λογοκρισία, τότε μερικά ΜΜΕ αναλαμβάνουν την διαδικασία Μετατόπισης του θέματος – είτε με τη δημιουργία κάποιου άλλου παράλληλου, είτε με την κατηγορία κάποιων άλλων. Κατά προτίμηση αυτών που κατηγορούν τις τράπεζες. Τα γεγονότα, στο τέλος του Αυγούστου και στο

τέλος του Οκτωβρίου, είναι χαρακτηριστικά αυτού σεναρίου που μάλλον δεν είναι τυχαίο. Και έτσι, αντί να συζητούνται λ.χ. η απώλεια δισεκατομμυρίων (περιλαμβανόμενων και των χρημάτων, που άντλησαν από το δημόσιο, οι τράπεζες το 2009), οι μίζες για τα ομόλογα, η υπερέκταση στην Ελλάδα, τα ύποπτα (και χαμένα ολοκληρωτικά) δάνεια εκατοντάδων εκατομμυρίων ή τα ύποπτα επιτόκια κάτω από τα συνηθισμένα, η συζήτηση στρέφεται σε άλλους και σε άλλα.

Η αρχή της περασμένης βδομάδας ήταν δύσκολη για τις τράπεζες. Την Τρίτη, ήταν προγραμματισμένη συζήτηση στην βουλή, όπου θα κατατίθεντο στοιχεία για τους μισθούς και τα μπόνους στις τράπεζες. Έξω από τη βουλή μαζεύτηκαν τα τελευταία θύματα των τραπεζιτικών κόλπων, οι κάτοχοι αξιογράφων. Μέσα στη βουλή, οι μισθοί που κατατέθηκαν προκάλεσαν αίσθηση. Την επομένη, τρεις εφημερίδες είχαν πρωτοσέλιδο για τις τράπεζες. Ο Πολίτης και ο Φιλελεύθερος, όμως, το έριξαν στα μαλακά. Από το απόγευμα της Τετάρτης, ανέλαβε ένας απρόσμενος απεσταλμένος του τραπεζιτικού λόμπι, ο Παπαδάκης της ΕΔΕΚ, να προσπαθεί να μετατοπίσει το θέμα προς δάνεια στην αριστερά. Την επομένη, η αρχισυνταξία του Φιλελευθέρου μπήκε αποφασιστικά στο παιχνίδι εστιάζοντας στο Σιαρλή. Το Σάββατο, η αρχισυνταξία έστειλε και το μήνυμα του κατεστημένου – μην τολμήσετε να σκεφτείτε ότι θα αφήσετε τις τράπεζες να χρεοκοπήσουν, διότι θα σας στοιχίσουν ακριβά - 38 δις μας είπαν.

Αξίζει να δει κάποιος αυτήν την προσπάθεια λογοκρισίας και εκφοβισμού πάλι και γιατί αποκαλύπτει νέες διαπλοκές του τραπεζιτικού λόμπι, αλλά και διαφοροποιήσεις – η Αλήθεια λ.χ. ξαφνικά, φάνηκε να διαφοροποιείται αισθητά από το μπλοκ του τραπεζιτικού κατεστημένου, ενώ η Σημερινή φάνηκε να βρίσκεται σε ένα ενδιάμεσο χώρο μόνη της.

Από τον Απρίλιο μέχρι τον Αύγουστο: οι μηχανισμοί του τραπεζιτικού κατεστημένου και οι απόπειρες λογοκρισίας

Η βασική θέση του τραπεζιτικού κατεστημένου υπήρξε σαφής από τον καιρό του κ. Ορφανίδη – η συζήτηση για τα σκάνδαλα και τα προβλήματα των τραπεζών δεν πρέπει να γίνεται γιατί «προκαλεί κακό». Μέχρι και τις 25

Απριλίου λ.χ. πολιτικοί από τον ΔΗΣΥ - Αβέρωφ - το ΕΥΡΩΚΟ, τους Οικολόγους και ο Ν. Παπαδόπουλος, επέμεναν να παραμείνει ο Ορφανίδης, προσυπογράφοντας ουσιαστικά τη θέση ότι δεν πρέπει να γίνει έρευνα και δημόσια συζήτηση για τα σκάνδαλα των τραπεζών. Αυτή η θέση εκφράστηκε και τον Αύγουστο, όταν η Κεντρική ξεκίνησε την έρευνα. Ανάλογες θέσεις εξέφρασε τον Ιούλιο και ο νέος επικεφαλής της Τράπεζας Κύπρου, ο κ. Κυπρή, ενώ είναι και μια μόνιμη ατάκα σε κείμενα-σχόλια στον πολιτικό Φιλελεύθερο: «..όταν ολόκληρη πολιτική επιχειρηματολογία οικοδομείται στη δαιμονοποίηση των τραπεζών» έγραφε το Σάββατο ο κ. Βενιζέλος, στο Φιλελεύθερο. Η έρευνα και η δημόσια συζήτηση είναι «δαιμονοποίηση» ενός οργανισμού δισεκατομμυρίων.

Αξίζει να δει κάποιος πιο προσεκτικά την έννοια του «τραπεζιτικού κατεστημένου». Ο κ. Ευρυβιάδης, στο Φιλελεύθερο, είχε παρομοιάσει αυτό το κατεστημένο με ιταλικές παραπολιτικές και παρά-οικονομικές δομές. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι αυτό το «κατεστημένο» - ή «βαθύ κράτος» αν δανειστεί κάποιος ένα όρο της εποχής - αναφέρεται στη διαπλοκή τριών μηχανισμών: μιας μερίδας υψηλόβαθμων στελεχών και μετόχων, την επιρροή αυτού του κυκλώματος στα ΜΜΕ και την διαπλοκή των συμφερόντων των τραπεζών με τα συμφέροντα, που εκφράζει μια ομάδα δικηγόρων και πολιτικών – ιδιαίτερα στην Βουλή.

Τα **υψηλόβαθμα στελέχη,** τα οποία εμπλέκονται στις αποφάσεις της περιόδου 2009-12, οι οποίες οδήγησαν στην κρίση των τραπεζών και της οικονομίας, φαίνεται ότι **έχουν πλέον διασπαστεί**, τους τελευταίους μήνες, σε διάφορα μπλοκ. Η εκδίωξη των Ηλιάδη και Καρυδά λ.χ. από την Τράπεζα Κύπρου είχε, προφανώς, να κάνει με τις ευθύνες τους, αλλά είχε να κάνει και με εσωτερικές διαμάχες ενδεχομένως – ο Κυπρή, ο οποίος ανέλαβε, λ.χ. ήταν το άτομο, το οποίο είχε ανακοινώσει το 2009, ότι είχαν πουληθεί τα ελληνικά ομόλογα, ενώ οι Ηλιάδης - Καρυδάς ετοίμαζαν, προφανώς, ένα αγοραστικό τσουνάμι. Η διαφοροποίηση στη Λαϊκή φάνηκε και με τις πιέσεις για μη διορισμό του Κ. Παύλου, αλλά και από τις αντιπαραθέσεις στην επιτροπή οικονομικών της βουλής για το διορισμό του νέου Συμβουλίου, τον περασμένο Μάιο. Και οι διαμάχες τότε, όπως και η επιμονή (του «ΔΗΚΟ») για

συμπερίληψη[1] του κ. Φιλίππου στο Συμβούλιο, ήταν εκφραστικές και των διαφοροποιήσεων αλλά[2] και το πώς τα διάφορα κυκλώματα διαχέονται από τον τραπεζιτικό στον δικηγορικό και τον πολιτικό τομέα.

Σε αυτό το πλαίσιο **η άλλη, σημαντική, διάσταση του μηχανισμού του κατεστημένου είναι οι δικηγόροι μέσα και έξω από την βουλή,** οι οποίοι στην κοινοβουλευτική επιτροπή οικονομικών, ιδίως, έκαναν ότι μπορούσαν, όχι μόνο να συγκαλύψουν τις ευθύνες των τραπεζών, αλλά και των δικών τους συμφερόντων. Διότι είναι και εδώ «πολλά τα λεφτά» και δεν είναι τυχαία η προσπάθεια συγκάλυψης. Όταν λ.χ. ξέσπασε το σκάνδαλο γύρω από τον Πολυβίου, το 2006 - για το ότι ήταν και δικηγόρος και μέλος του διοικητικού συμβουλίου τράπεζας κλπ - ο μισθός του γραφείου του ήταν 402,000 λίρες Κύπρου – το οποίο με τα σημερινά δεδομένα θα έφτανε στις 687,000 ευρώ. Και αυτά, ήταν μόνο άμεσοι μισθοί – υπήρχαν επιπλέον και τα ποσά, τα οποία θα αντλούσε από τις δικηγορικές αγωγές, εναντίον ατόμων που είχαν δάνεια κλπ. Αυτό το πόσο, του 2005, παρουσιάζεται μεγαλύτερο από όσα έπαιρναν, ακόμα και ηγετικά στελέχη της Λαϊκής τράπεζας - όπως οι κ. Κουννής και Στυλιανίδης - πέρσι - 332,000, 328,000 ευρώ. Προφανώς, η διαπλοκή των δικηγορών με τις τράπεζες δεν είναι ευκαταφρόνητη – και ιδιαίτερα των πολιτικών. Ο Ν. Παπαδόπουλος είναι απλώς το σύμπτωμα αυτών των υπόγειων διαπλοκών.

Το πρώτο κύμα σκανδάλων τον Αύγουστο και η πρώτη απόπειρα μετατόπισης από τα ΜΜΕ: ο Πολίτης, ο Καρυδάς και η.. Ομόνοια: Η πλειοψηφία των ΜΜΕ στήριξε από την περασμένη άνοιξη την προσπάθεια λογοκρισίας των ευθυνών των Τραπεζών. Και θα μπορούσε κάποιος να πάει και πιο πίσω και να προσδιορίσει το 2011 σαν την αρχή μιας προσπάθειας συνειδητής συγκάλυψης. Ωστόσο, από τον περασμένο Αύγουστο, άρχισε να διαφαίνεται και μια διαφοροποίηση στον χώρο **των ΜΜΕ** η οποία αξίζει να σχολιαστεί: η διαφοροποίηση ανάμεσα σε δύο έντυπα, τα οποία πρόσκεινται στο ΔΗΣΥ: την Αλήθεια και τον Πολίτη. Ο Πολίτης, τον Αύγουστο, ανέλαβε το

[1] Φιλελεύθερος, 24/5 «Κατά την πολύωρη συνεδρία στη Βουλή η διαμάχη επικεντρώθηκε στο όνομα του κ. Φιλίππου..» [πρωτοσέλιδο για την συνεδρία της Βουλής για το νέο Δ.Σ. της Λαϊκής]
[2] Αξίζει να σημειωθεί ότι σε εκείνο το σημείο καταγράφηκε και η πρώτη διαφοροποίηση της Αλήθειας [άρα και του κ. Χάσικου] από τον Αβέρωφ λ.χ. – η Αλήθεια στήριξε τον κ. Χατζηγιαννάκη.

φορτίο της επίθεσης ενάντια στην αριστερά, όταν από τις 20 μέχρι τις 30 Αυγούστου ξέσπασε ένας κατακλυσμός αποκαλύψεων – γύρω από την Uniastrum - τη ρωσική τράπεζα την οποία αγόρασε η Τράπεζα Κύπρου με ύποπτη επιμονή και από τον κ. Ορφανίδη, όπως κατέγραψε και ο Χ. Σταυράκης[3] - όπως και τα μπόνους των golden boys και ιδιαίτερα του Ηλιάδη, ενώ εκκρεμούσαν, ήδη, διαρροές από τις αριστερές εφημερίδες για ύποπτα δάνεια σε Ιρανούς επιχειρηματίες και διαγραφή δανείων σε αθλητικούς παράγοντες. Ξαφνικά, ο Πολίτης ανέλαβε να καλύψει τις τράπεζες, με το επιχείρημα ότι οι συζητήσεις για τα σκάνδαλά τους, κάνουν κακό στην οικονομία – το επιχείρημα διατυπώθηκε με την μορφή «απειλών» στον Κυριακάτικο Πολίτη, 2/9 - ενώ ξεκίνησε και μια προσπάθεια να μεταφερθεί το θέμα σε ένα είδος αντικομουνιστικής υστερίας. Σε μια πρώτη εκδοχή, μόλις ξέσπασε το σκάνδαλο της Uniastrum, στις 22-23 Αυγούστου, αλλά και μόλις η Χαραυγή δημοσίευσε τις πληροφορίες για τις μίζες που έπαιρναν από ειδικό γραφείο όσοι μεσολάβησαν στην αγορά των ομολόγων - η εφημερίδα υπολόγιζε τα κέρδη από την προμήθεια/μίζες σε 100 εκατομμύρια -, ο Πολίτης πρόβαλε, αμέσως - την επόμενη, στις 24/8 - πρωτοσέλιδα τον κ. Καρυδά - τον κύριο ύποπτο ουσιαστικά - λες και ήταν αμέτοχος μάρτυρας, να καταγγέλλει την «Ομόνοια και το Λαϊκό», ότι ήταν πίσω από την απομάκρυνση του. Το φιάσκο του Πολίτη επιβεβαιώθηκε-τεκμηριώθηκε από την άλλη εφημερίδα της δεξιάς, την Αλήθεια, όταν λίγες μέρες μετά - στις 29/8 - δημοσίευσε – προφανώς, από διαρροή του αντίπαλου στρατοπέδου - την εσωτερική έκθεση της τράπεζας, που καταλόγιζε στον Καρυδά τις ευθύνες για την αγορά των ομολόγων. Μετά, τον ίδιο μήνα, όπως θα δούμε πιο κάτω, ο Πολίτης ξαναδοκίμασε το ίδιο σενάριο με την υπόθεση της New Marathon.

Στο Φιλελεύθερο, αντίθετα, υπήρχαν, μάλλον, δύο διαφορετικά συνεργεία: το συνεργείο της πολιτικής αρχισυνταξίας είναι ολόκληρο στην υπηρεσία των τραπεζιτών – με κάποιες διαφοροποιήσεις της Ταραμουντά. Η αρχισυνταξία γύρω από τον Μιχαηλίδη υιοθέτησε, από την αρχή, μια πολιτική να μην κατηγορηθούν οι τράπεζες για οτιδήποτε. Η υστερική επίθεση ενάντια στο Χριστόφια μπορεί να ξεκίνησε από το κυπριακό, αλλά φαίνεται ότι από ένα σημείο και μετά εξυπηρετεί και οικονομικά συμφέροντα. Αντίθετα, στον

[3] Χ. Σταυράκης. 2012. Οικονομία στην Πολιτική και Πολιτική στην Οικονομία. σ. 188.

οικονομικό Φιλελεύθερο υπάρχει, γενικότερα, πιο ισορροπημένη εικόνα και ο υπεύθυνος, ο Π. Χαραλάμπους, υπήρξε από τους πρώτους, όταν έγινε πια σαφής η κατάσταση την περασμένη άνοιξη, που κατέθεσαν τη θέση για τις ευθύνες των τραπεζών – και τη σύνδεση του προβλήματος με το ζήτημα του χρηματιστηρίου. Βέβαια, τα πρωτοσέλιδα τα έχει η πολιτική αρχισυνταξία και το τραπεζιτικό κατεστημένο.

Για να κατανοηθούν αυτές οι τάσεις, θα πρέπει αυτονόητα να δημοσιοποιηθούν **τα οικονομικά συμφέροντα που υπάρχουν πίσω από τα ΜΜΕ**: Πόσα δάνεια έχουν τα ΜΜΕ, πόσες διαφημίσεις εξασφαλίζουν, ποιούς όρους θέτουν τυπικά ή άτυπα κλπ. Και φυσικά στο ζήτημα της διαφήμισης, το ζητούμενο δεν είναι μόνο το πώς διαχειρίζονται τη δικιά τους διαφήμιση οι τράπεζες, αλλά και οι εταιρείες των μεγαλομετόχων. Όπως και τα δικηγορικά τους γραφεία.

Τέλη Οκτωβρίου: Η κοινωνική οργή διογκώνεται και πάλιν και το τραπεζιτικό κατεστημένο ξανακαταφευγει στα ΜΜΕ για να αλλάξει θέμα

Την Τετάρτη, 24/10, η Χαραυγή και η Αλήθεια έδωσαν έμφαση στο σκάνδαλο των τραπεζών – και η Αλήθεια, μάλιστα, προχώρησε ένα βήμα παρακάτω και δημοσιοποίησε τη λίστα με τις αποδοχές που κυκλοφόρησε και στο ίντερνετ. Η Αλήθεια συνέχισε και την Πέμπτη τις αποκαλύψεις, με άρθρο για δάνεια με επιτόκιο 1%, τα οποία δίνονταν σε επιλεγμένα άτομα. Η Σημερινή, αντίθετα, προσπάθησε να ισορροπήσει τη συνηθισμένη πίεση για υπογραφή του μνημονίου, με τις αποκαλύψεις στη βουλή και αποφάσισε να παίξει με ένα παλιό σενάριο: Χριστόφιας vs Σιαρλή. Αυτό το σενάριο λανσάρεται από το Μάιο 1-2 φορές το μήνα και ο βασικός κώδικας ήταν ότι Σιαρλή ήταν ο καλός που προσπαθούσε να επιβάλει μέτρα, ενώ ο Χριστόφιας ο κακός που δεν δεχόταν τα μέτρα. Οπότε, ο τίτλος ήταν: «Φεύγει ο Σιαρλή, αν δεν υπογράψει ο Χριστόφιας: το ΑΚΕΛ φέρεται να βάζει εμπόδια στις προσπάθειες του υπουργού οικονομικών». Το «συμπέρασμα» αντλήθηκε από την επίμονη του Προέδρου για διαπραγμάτευση, αλλά και από τη συζήτηση για τις τράπεζες – η επίθεση του διοικητή της Κεντρικής στους τραπεζίτες ερμηνεύτηκε ότι στρεφόταν εναντίον του Σιαρλή – άρα... Την ίδια μέρα, ο Πολίτης εκφράστηκε

στο ίδιο μήκος κύματος με τη Σημερινή – ότι η τρόικα πίεζε και δεν δεχόταν τους όρους κλπ - «τα πρώτα όχι έστειλε η τρόικα».

Και τότε εμφανίστηκε και ο Παπαδάκης, της ΕΔΕΚ, με αναφορά στο ότι η Τράπεζα Κύπρου, το 2008, διέγραψε χρέος σε μια εταιρεία, την Δελτα, που συνδεόταν με την αριστερά, αφού, εννοείται πήρε όσα μπορούσε - κτήματα, μετοχές κλπ. Βέβαια, το «πήρε όσα μπορούσε» δεν κωδικοποιήθηκε στην αναφορά, ή στα ΜΜΕ, αφού ο Παπαδάκης φαινόταν να λειτουργεί ως μέσο μεταφοράς ειδήσεων από τις τράπεζες. Διότι, προφανώς, δεν έψαχνε τυχαία στη βιβλιοθήκη και βρήκε το θέμα. Κάποιοι στην τράπεζα Κύπρου αποφάσισαν να βρουν ένα δάνειο που θα άλλαζε τη δημόσια συζήτηση και θα τους απάλλασσε από την πίεση – έστω και βραχυπρόθεσμα. Ο κ. Παπαδάκης, από την περασμένη άνοιξη, έτσι και αλλιώς λειτουργεί υπέρ των τραπεζών – αν και σε ένα σοσιαλδημοκρατικό, υποτίθεται, κόμμα τείνει λ.χ. να κατηγορεί το δημόσιο, αντί τις τράπεζες. Αντίθετα ο Ομήρου, όταν εμφανίζεται το τσουνάμι των σκανδάλων στην επιφάνεια, φροντίζει να γράφει ή να λέει, κάτι που να υπενθυμίσει ένα, έστω, σοσιαλιστικό προφίλ. Ο Παπαδάκης, μάλλον, εκπροσωπεί άλλη πτέρυγα. Το ότι το ΑΚΕΛ, κινείται σε ρυθμούς ενότητας, φάνηκε και από την ήπια, έστω και αν ήταν λογική απάντηση: υπέδειξε ότι η όλη ιστορία ήταν προσπάθεια εκφοβισμού της αριστεράς, για να μην ανοίξει τα θέματα των τραπεζών και ζήτησε να δημοσιοποιηθούν όλες οι διαγραφές δανείων – διότι προφανώς η αναγνώριση από μια τράπεζα ότι δεν μπορεί να πάρει περισσότερα από μια επένδυση είναι μέρος των εργασιών της.

Αξίζει όμως και μια σύντομη αναφορά στο ρόλο εταιρειών όπως η ΔΕΛΤΑ η οποία, από ότι φαίνεται, ουσιαστικά λειτουργούσε σαν μηχανισμός εμπορίου ανάμεσα στην Κύπρο και την τότε Σοβιετική Ένωση. Όπως παρατήρησε ο Δ. Χριστοδουλου στην εργασία του Inside the Cyprus Miracle για την κυπριακή οικονομία μετά την ανεξαρτησία:

«Ιδιαίτερη σημασία απέκτησαν οι οικονομικές σχέσεις με την ΕΣΣΔ και τις άλλες ευρωπαϊκές σοσιαλιστικές χώρες, πάνω από όλα διότι αγόραζαν τα επονομαζόμενα «προβληματικά εμπορεύματα» [problematic commodities] , δηλαδή εμπορεύματα τα οποία παράγονταν στην Κύπρο και είχαν χρόνια μη

ικανοποιητική ζήτηση σε άλλες αγορές.. [όπως] αμπελουργικά προϊόντα.. μερικά είδη φρούτων..»[4]

Και φυσικά, υπήρχαν και αλλού είδους εμπορεύματα που ευκόλυναν τεχνίτες όπως οι ράφτες λ.χ. Σε αυτά τα πλαίσια το εμπόριο με το ανατολικό μπλοκ κυμαινόταν γύρω στο 10% των εξαγωγών. Και προφανώς η Τράπεζα Κύπρου στο βαθμό που διαμεσολαβούσε είχε και τα κέρδη της. Και όπως καταγράφει και ο Χ. Σταυρακης στο βιβλίο του, ήταν και από τις πρώτες Τράπεζες που κινήθηκαν στην ρωσική αγορά μετά το 1989, αφού είχαν αποκτήσει και προσβάσεις από πριν - με ανάλογα κέρδη που έφτασαν μέχρι και "το 30% των συνολικών κερδών του ομίλου".[5] Οπότε η αδυναμία μιας εταιρείας από την πριν το 1989 εποχή να επιβιώσει δεν ήταν κατά ανάγκη παράδοξο – άλλωστε, από τα στοιχεία που διέρρευσαν ήταν φανερό ότι είχε μετοχές οι οποίες στο τότε ρευστό κλίμα δεν μπορούσαν να αξιοποιηθούν.

Σε αυτό το πλαίσιο, το να χρησιμοποιηθεί ένας εκπρόσωπος της ΕΔΕΚ για μια τέτοια τραπεζική διαρροή, είχε και το χιούμορ της: προφανώς η ΕΔΕΚ η οποία οικοδομήθηκε σαν κόμμα μέσα από την προμήθεια που έπαιρνε από την εταιρεία Cypro-Libyan, ήταν μάλλον αστείο να θέτει ζήτημα για εταιρείες που λειτουργούσαν για να ευκολύνουν το εμπόριο της Κύπρου την περίοδο του ψυχρού πολέμου.

Επιστροφή στον Αύγουστο: από το φιάσκο του Καρυδά στην New Marathon – όταν ο Πολίτης γινόταν δικηγόρος των Τραπεζών που ήθελαν και άλλα, 13 χρόνια μετά το Χρηματιστήριο. Η πρακτική της μετατόπισης είχε εφαρμοστεί, αρχικά, τον Αύγουστο, όταν εμφανίστηκαν οι πρώτες διαρροές για τα δάνεια και τα χαριστικά επιτόκια. Μετά το φιάσκο της υπόθεσης Καρυδα (που είχε σαν στόχο και την συγκάλυψη της αποκάλυψης για μίζες στα ομόλογα) ο Πολίτης προχώρησε σε μια νέα επίθεση στην αριστερά με βάση μια ιστορία που πήγαινε πίσω στο Χρηματιστήριο. Αξίζει όμως να δούμε το όλο πλαίσιο της συζήτησης εκείνο το μήνα για να τεκμηριωθεί και το ότι το τραπεζιτικό κατεστημένο σχεδόν «μιλούσε» και «απειλούσε» έμμεσα με «διαρροές» μέσα από την εφημερίδα. Το πρώτο κείμενο σε σχέση με ευνοϊκά δάνεια είχε εμφανιστεί στην Χαραυγή, στις 5

[4] Demetrios Christodoulou. 1992. Inside the Cyprus Miracle. University of Minessota. p. 188.

[5] Σταυράκης, 2012, σ. 20

Αυγούστου και στις 7 Αυγούστου, ο Πολίτης στις εσωτερικές σελίδες, επιβεβαίωσε ότι όντως είχαν δοθεί δάνεια, χωρίς εξασφαλίσεις και είχαν μετά χαριστεί - και το υπονοούμενο της Χαραυγής ήταν ότι εμπλέκονταν παράγοντες της δεξιάς- αλλά, αμέσως, έριξε την σπόντα για μια παλιά υπόθεση και η οποία είχε συζητηθεί και από την Κεντρική το 2006 – δεν ανέφερε, βέβαια, ότι ήταν η συνέχεια της ιστορίας του Χρηματιστηρίου. Το θέμα έμεινε μετέωρο και όταν μεταξύ 20 και 30 Αυγούστου, άρχισε η νέα ροή σκανδάλων/αποκαλύψεων, το κατεστημένο φαίνεται ότι αποφάσισε να παρέμβει – και χρησιμοποίησε τον κυριακάτικο Πολίτη. Το θέμα αφορούσε μιαν εταιρεία, η οποία, προφανώς, δοκίμασε να μπει στο χρηματιστήριο, έχασε γιατί δεν ήταν από τους «από μέσα», και στην διαδικασία, η τράπεζα Κύπρου της έδινε δάνεια - μετά από το 2001 - για να την πάρει το μερίδιο της στο ξενοδοχείο Μάριοτ στη Ρουμανία – ένα μερίδιο με τη διόλου ευκαταφρόνητη αξία των 28 εκατ (με βάση τα στοιχεία που παρέθεσε, έστω και επιλεκτικά, η ίδια η εφημερίδα). Η Τράπεζα, προφανώς, πόνταρε για βγάλει κέρδος – το οποίο βέβαια η εφημερίδα έκανε ότι δεν έβλεπε. Αν υπήρχε κάποιος μεγάλος χαμένος ήταν, προφανώς, η ΠΕΟ,[6] η οποία έχασε δύο ξενοδοχεία - τα οποία πήρε η τράπεζα, μαζί με ένα κρουαζιερόπλοιο. Ο δημοσιογράφος, βέβαια, δεν εστίασε στους στόχους της τράπεζας, αλλά αφού ταυτίστηκε πλήρως με τις θέσεις της απέναντι στους υπεύθυνους της εταιρείας - για το θέμα λ.χ. ποίος θα αναλάμβανε το κόστος μετοχών, που είχαν χάσει την αξία τους στο χρηματιστήριο – καμώνονταν, μετά, ότι παράβλεπε ακόμα και τα οφθαλμοφανή: Ότι λ.χ. στο τελικό πόσο που είχε πληρωθεί, για να κλείσει το θέμα σε σχέση με την εταιρεία Ταμασσός[7] αναφερόταν και σε επιτόκιο 6% - ενώ, την ίδια περίοδο κυκλοφορήσαν επιτόκια 2.5% για «ευνοούμενους». Προφανώς, η εταιρεία δεν ήταν από τους «ευνοούμενους» και η τράπεζα πήρε αρκετά ήδη από το ρίσκο των επενδύσεων της το 2001 και μετά - συνυπολογίζοντας λ.χ. τα ποσά που αναφέρει ο ίδιος ο δημοσιογράφος, η τράπεζα φαίνεται να πήρε περιουσία άνω των 36 εκατομμυρίων. Και είναι αμφίβολο αν θα δεχόταν τον τελικό διακανονισμό, από όπου πήρε το «αρχικό ποσό» αν δεν ήταν στριμωγμένη

[6] Το ζήτημα που θα μπορούσε να τεθεί, στα πλαίσια της αριστεράς, είναι ποιες τάσεις υποστήριζαν το 1999 λ.χ. την συμμετοχή στο χρηματιστήριο και ποιες όχι. Αλλά αυτό, προφανώς, δεν μπορεί να τεθεί από την οπτική όσων θεωρούν το χρηματιστήριο, τις τράπεζες, και τις «αγορές» ιερούς θεσμούς.
[7] Είναι η εταιρεία από όπου πήρε η New Marathon τα ξενοδοχεία της ΠΕΟ.

την άνοιξη του 2012. Ακόμα και αν προσπαθούσε κάποιος να δει την όλη προσπάθεια του κ. Δρουσιώτη - αγνοώντας το πιο πάνω πλαίσιο - ως μια έστω απόπειρα «αποκάλυψης», το δικό του κείμενο στις 2/9, όπου ξεκάθαρα έπαιρνε θέση υπέρ της μη-συζήτησης των προβλημάτων των τραπεζών,[8] έδειχνε και την αντίφαση: ο ίδιος συζητούσε ένα θέμα από την εποχή του χρηματιστηρίου, δήθεν για να δείξει «ευνοϊκή» συμπεριφορά, ενώ ζητούσε/απαιτουσε, ταυτόχρονα, τη συγκάλυψη αναφορών σε μαζικά ποσά (εκατοντάδων εκατομμυρίων), που κυκλοφορούσαν ήδη ως δείγματα των σκανδάλων των τραπεζών - και τα οποία αναφέρονταν στο παρόν.

Τα ποσά των εκατοντάδων εκατομμυρίων που προκάλεσαν τον πανικό: Ήδη, τον Αύγουστο, είχε κυκλοφορήσει η πληροφορία για δάνεια σε Ιρανούς επιχειρηματίες, τα οποία έγιναν με την μεσολάβηση δικηγόρου - πάλι αφέθηκε να νοηθεί της δεξιάς - και ενώ τα χρήματα πληρώθηκαν στον εργολάβο, οι ιρανοί είναι άφαντοι. Και εδώ, τα ποσά ήταν σημαντικά: 200-400 εκατομμύρια. Και το Σεπτέμβριο, κυκλοφόρησε και μια άλλη διαρροή για δυο εταιρείες τραπεζιτικών στελεχών, οι οποίες είχαν πάρει δάνεια 250 εκατομμυρίων και τα οποία προσπαθούσαν να διαγράψουν. Το ότι οι εταιρείες σύμφωνα με τις πληροφορίες ήταν γραμμένες στα Channel Islands. Και όταν προσθέσει κάποιος σε αυτά τα 3 δις, που πήραν οι τράπεζες το 2009 και τα έριξαν στην ελληνική αγορά - ομολόγων ή δανείων - και τα 4 δις, τα οποία ο Ορφανίδης φόρτωσε στη Λαϊκή - και τους φορολογούμενους - τότε το άγχος για επίθεση ενάντια στην αριστερά, η οποία μέχρι στιγμής προβάλει τα σκάνδαλα - διότι ξεκάθαρα είναι η Χαραυγή και η Γνώμη που έχουν προβάλει το 90% των τραπεζιτικών σκανδάλων - είναι μάλλον μια προσπάθεια λογοκρισίας.

Μπαίνει στο παιχνίδι και ο Φιλελεύθερος: τα πρωτοσέλιδα των τραπεζών και μια εσωτερική φωνή

Τον Οκτώβριο, το τραπεζιτικό κατεστημένο δεν χρησιμοποίησε τον Πολίτη – αυτήν την φορά στο πρώτο πλάνο βρέθηκαν τα πρωτοσέλιδα του Φιλελευθέρου. Την Πέμπτη, ο Φιλελεύθερος αναφέρθηκε πρωτοσέλιδα στο θέμα του Παπαδάκη, αλλά αποφάσισε να εστιάσει στο Σιαρλή. Έτσι, ξαφνικά,

[8] Κατηγορούσε την κυβέρνηση, με τις συνηθισμένες βαρύγδουπες ατάκες, ότι «υπονομεύει το ίδιο το τραπεζιτικό σύστημα». Η σπόντα και ο ρόλος του συγγραφέα ήταν σαφής – ο Δρουσιώτης μιλούσε εκ μέρους των τραπεζών για τις αποκαλύψεις των σκανδάλων.

ο «καλός» - απέναντι στον «κακό» Χριστόφια - έγινε ύποπτος. Ο τίτλος ήταν «Μπλεγμένος και ο Σιαρλή». Αναφερόταν στην έκθεση της Κεντρικής, αν και τα τεκμήρια της σελίδας 3, δεν έδειχναν, ακριβώς, εμπλοκή του Σιαρλή πέρα από την συμμετοχή του στην πυραμίδα της εταιρείας – μια ανάλογη θέση που έχει και ο νυν επικεφαλής της Τράπεζας, ο κ. Κυπρή. Ο Σιαρλή συμμετείχε με βάση τα τεκμήρια σε μια συνέδρια της "Ανωτάτης Εκτελεστικής Επιτροπής της Τράπεζας", ενώ ο Κυπρή ήταν και μέλος της «Εκτελεστικής Επιτροπής Κεφαλαίων» που διαμόρφωσε και προώθησε την πρόταση. Αλλά φυσικά, για τον κ. Κυπρή η μπάλα έπεσε στα μαλακά χωρίς πρωτοσέλιδο. Η ΕΤΥΚ άσκησε μπορεί να πει κάποιος δικαιολογημένα κριτική στο Σιαρλή. Ο Φιλελεύθερος, όμως, δεν ήταν και ιδιαίτερα συνεπής, για μπορεί να δει κάποιος το πρωτοσέλιδο ως έκφραση ευαισθησίας. Σε αντίθεση με τον Πολίτη, ο «Φ» είχε μεν αναφορές σε μερικά από τα σκάνδαλα - δάνεια Ηλιάδη και Uniastrum - αλλά λογόκρινε το θέμα των εκατοντάδων εκατομμυρίων για τους Ιρανούς επιχειρηματίες και όσον αφορά στη Λαϊκή κράτησε μια στάση συγκάλυψης – και της σύγκρουσης συμφερόντων του Ν. Παπαδόπουλου, και για τον διορισμό του κ. Φιλίππου, όπως και για τα ζητήματα της σύγκρουσης συμφερόντων του κ. Σαρρή. Για εκείνα τα θέματα, η λογοκρισία ήταν απόλυτη. Και φυσικά, η αρχισυνταξία τήρησε ευλαβικά την αρχή – δεν φταίνε οι τράπεζες. Οπότε, όταν την Κυριακή σχολίασε το θέμα ο Π. Χαραλάμπους, η αναφορά ήταν καυστική – και ίσως, δεν αναφερόταν μόνο σε πολιτικούς - δεν μπορεί να μην έβλεπε και τα πρωτοσέλιδα και σχόλια της αρχισυνταξίας στην εφημερίδα που εργάζεται - αλλά, από ευγένεια γενίκευσε:

«Τι υποκρισία! Η Πολιτεία και οι πολιτικοί ανακάλυψαν σήμερα ότι κόμματα, εταιρείες ας πούμε του ΑΚΕΛ, εταιρείες στελεχών άλλων κομμάτων, βουλευτές, υψηλόβαθμοι κομμάτων και μη και πολλοί άλλοι, είχαν πάρε δώσε με τράπεζες και τύγχαναν ευνοϊκής μεταχείρισης έναντι απλών και ανωνύμων «πολιτών». Τι υποκρισία!

Το πάρε δώσε του πολιτικού και οικονομικού κατεστημένου δεν είναι σημερινό. Είναι διαχρονικό…..Και το ότι οι τράπεζες έφτασαν στο χείλος του γκρεμού και συμπαρασύρουν μαζί τους και την οικονομία ευρύτερα, δεν είναι άσχετο με την ανοχή του παντός είδους πάρε δώσε μεταξύ μελών του κατεστημένου. Εξ' ου και διαχρονικά κανένας μα κανένας τραπεζίτης δεν πλήρωσε το παραμικρό για

τα λάθη που έκανε, το κόστος των οποίων φορτώθηκε ο απλός πολίτης και φορολογούμενος.»

Και αφού υπενθυμίζει τα τρία σκάνδαλα των τραπεζών - χρηματιστήριο, φούσκα ακίνητων, κρίση ομολόγων - προσπαθώντας να κρατά αποστάσεις και ισορροπίες, κλείνει και με μια σπόντα, έστω, και για τις ευθύνες/διαπλοκής στο δημοσιογραφικό κόσμο:

«*Να βγουν όλα στην φόρα. Και για τους πολιτικούς και για τις εταιρείες αυτών και των συγγενών τους και για τους τραπεζίτες - διευθυντές και διοικητικούς - και τους συγγενείς τους και για δημοσιογράφους*.»

Αμέσως, βέβαια, συμπληρώνει ότι «δεν θα συμβεί ποτέ». Προφανώς, όταν οι δικηγόροι - που λείπουν από την λίστα - ελέγχουν τα δικαστήρια, και οι δημοσιογράφοι απλώς υπακούουν - στην «υποκρισία» όπως το θέτει -, τότε τα πράγματα δεν είναι αισιόδοξα. Αλλά, κυκλοφορούν ήδη αρκετά και εκτός του επίσημου κυκλώματος για να σχηματιστεί εικόνα.

Το Σάββατο, ο Φιλελεύθερος είχε ένα ενδιαφέρον τίτλο που εμπεριείχε και τα στοιχεία του εκφοβισμού επίσης: «Εγγυήσεις μαμούθ 38 δις.». Η αναφορά ήταν για το κόστος χρεοκοπίας των τραπεζών – αν, δηλαδή, αφεθούν οι τράπεζες να αναλάβουν την ευθύνη τους ως επιχειρήσεις που απέτυχαν. Και αυτή είναι μια θέση που ακούγεται πρόσφατα στην καθημερινότητα. Σε τέτοια περίπτωση, η κυβέρνηση πρέπει να καλύψει τις καταθέσεις μέχρι 100,000 ευρώ. Βέβαια, το ερώτημα είναι πόσα θα στοιχίσει στο τέλος η διάσωση των τραπεζών. Αλλά, ήταν και ενδιαφέρον ότι ο Σιαρλή, ο οποίος ήταν στόχος την Πέμπτη - όταν η επίθεση στρεφόταν στην αριστερά - τώρα εμφανιζόταν πάλι ως η έγκυρη φωνή – τα στοιχεία ήταν του υπουργείου οικονομικών.

Επισκέψεις υποψήφιων στη Μόσχα και συζητήσεις για το φυσικό αέριο με φόντο τη γεωπολιτική

Η επίσκεψη του Γ. Λιλλήκα στη Μόσχα ήταν κάπως παράδοξη, αλλά όχι τυχαία. Το ότι ένας υποψήφιος επιλέγει ένα ταξίδι στη Μόσχα ως μέρος της προεκλογικής του εκστρατείας, δεν είναι τυχαίο βλέποντας την γεωπολιτική κατάσταση και τη σχέση της Ρωσίας με την Κύπρο: η Ρωσία ως μεγάλη δύναμη είναι μια σταθερή σύμμαχος των ε/κ και της Κυπριακής Δημοκρατίας,

αλλά τα τελευταία χρόνια έχει εξελιχθεί και σε στρατηγικό οικονομικό σύμμαχο – αν η ροή καταθέσεων στις τράπεζες - που τις στηρίζει ουσιαστικά σε αυτήν την φάση - δεν είναι αρκετό τεκμήριο, τότε η αλλαγή στη σύνθεση του τουριστικού ρεύματος, αλλά και το στρατηγικό δάνειο πέρσι είναι αρκούντως εκφραστικά για όσα θα πρέπει να λάβει υπό όψιν του - ως δεδομένα τα οποία θα αντιμετωπίσει - ένας υποψήφιος που θα ήθελε να γίνει πρόεδρος. Στο βάθος, βέβαια, υπάρχει και το φυσικό αέριο. Και εδώ, η εμπλοκή είναι ευρύτερη. Η Ρωσία ενδιαφέρεται, σαφώς, να συμμετάσχει, αλλά δεν το κάνει άμεσα, αλλά έμμεσα με συνεργασία εταιρειών. Η είδηση που έβγαλε ο Λιλλήκας από τη Μόσχα, κυκλοφόρησε το Σάββατο, και είχε να κάμει με επιφυλάξεις της Μόσχας σε σχέση με την τρόικα και το δάνειο: «… φαίνεται να διατηρεί και μια σειρά από επιφυλάξεις και ανησυχίες, λόγω του, ότι η τρόικα επιμένει ότι θα προηγηθεί κάθε άλλου η αποπληρωμή των δανείων που έχει παραχωρήσει η ευρωπαϊκή πλευρά». Ή θα μπορούσε να το πει κάποιος διαφορετικά: η Μόσχα θέλει αναγνώριση της προσφοράς της. Και προφανώς, ο κ. Λιλλήκας έκανε μια ενδιαφέρουσα κίνηση. Για το ίδιο το θέμα του δανείου, μάλλον, θα πρέπει να περιμένει κάποιος ότι θα ξεκαθαρίσει μεταξύ Πούτιν – Χριστόφια αναλόγως των εξελίξεων. Αλλά ήταν και η διαρροή μέσω Λιλλήκα μια αναφορά στο πλαίσιο.

Μετά κυκλοφόρησε ότι στη Μόσχα θα πάει και ο κ. Αναστασιάδης, ενώ ο Α. Κυπριανού ξεκίνησε ήδη σχετική επίσκεψη.

Παράλληλα, οι εξελίξεις για το φυσικό αέριο συνεχίζονται. Είναι βέβαια ανακουφιστικό ότι και οι τρεις υποψήφιοι - με βάση και τις επισκέψεις στην Μόσχα - φαίνεται πια να αναγνωρίζουν τη σημασία του ρωσικού παράγοντα στην περιοχή, αλλά η κατάσταση γύρω μας δεν είναι ακριβώς η καλύτερη και θα χρειαστεί έντονη προσπάθεια, για να διατηρηθεί το θετικό πλέγμα συμφερόντων και δυναμικών, που επέτρεψε την έρευνα, το φθινόπωρο του 2011 και την παρούσα αναγνώριση των δικαιωμάτων της Κυπριακής Δημοκρατίας. Σύννεφα πάντως υπάρχουν: η αντιπαράθεση στη Συρία εμπλέκεται άμεσα με το θέμα της ΑΟΖ και άρα, του φυσικού αερίου σε σχέση με τις τουρκικές κινήσεις, αφού η Συρία και η επιρροή της στο Λίβανο είναι μια βασική παράμετρος της αναγνώρισης της κυπριακής ΑΟΖ, απέναντι στην

Τουρκία. Μια ισλαμική Συρία θα αλλάξει απότομα τις ισορροπίες, αν ελέγχεται από την Τουρκία. Προφανώς, σε αυτό το θέμα, έστω και άτυπα, τα κυπριακά και τα ρωσικά συμφέροντα διασταυρώνονται – έστω και αν λογοκρίνεται στο δημόσιο λόγο. Από την άλλη, την Τετάρτη, υπήρχαν πληροφορίες και για «ενδοιασμούς της Αιγύπτου» για συνεργασία με την Κύπρο, λόγω Ισραήλ. Το ότι η Αίγυπτος δεν έχει αλλάξει στάση για την ΑΟΖ είναι θετικό – αλλά η πιο ψυχρή σχέση με το Ισραήλ δημιουργεί και ανοίγματα στην Τουρκία, που υπολογίζει σε μια συμμαχία με την Αίγυπτο.

Ταυτόχρονα, άρχισαν να κυκλοφορούν και σενάρια που φαίνονται να έρχονται από δυτικές πρεσβείες. Ο Ολάντ ήταν τουλάχιστον ξεκάθαρος στην συνάντηση με τον Χριστόφια, όταν έθεσε και δημόσια θέμα συμμετοχής γαλλικών εταιριών στο κυπριακό φυσικό αέριο. Ένα δημοσίευμα στο Φιλελεύθερο για την Gazprom και μια κυριακάτικη συνέντευξη του εκπρόσωπου του ενεργειακών συμφερόντων του Τέξας, του Μ. Οικονομίδη στον Πολίτη της Κυριακής, έδωσαν και το στίγμα αυτής της πλευράς. Οι Αμερικανοί, όπως βγαίνει από τις πληροφορίες που διοχέτευσαν μέσω του Θεοχαρίδη στο Φιλελεύθερο, ανησυχούν για την επέκταση των συμφερόντων της Gazprom στην ανατολική μεσόγειο και ξεκίνησαν τον υπόγειο πόλεμο. Βέβαια, αυτά τα συμφέροντα δεν είναι, πια, μόνο ρωσικά – διαπλέκονται και με τα ισραηλιτικά, καθώς η Ρωσία, ενώ στηρίζει την Συρία, έχει ανοίξει και ένα στρατηγικό διάλογο με το Ισραήλ. Έτσι, ξαφνικά, η βασική αμερικανική πολιτική συνταγή για σχέση της Κύπρου με το Ισραήλ φαίνεται να μετριάζεται στον οικονομικό τομέα με το άνοιγμα της Ρωσίας. Οπότε και οι τοπικές προσπάθειες του Αβέρωφ, που τείνει να εκφράζει τα συμφέροντα των Αμερικανών, μπορεί να μην είναι τυχαία. Αλλά, το θέμα είναι βέβαια πώς λογαριάζουν να παρέμβουν οι Αμερικανοί. Ήδη, ο Οικονομίδης σε προηγούμενη συνέντευξη έκανε κριτική, όχι μόνο στο Ισραήλ, αλλά και στην Γερμανία, η οποία είναι ο στρατηγικός σύμμαχος της Ρωσίας στην Ευρώπη. Στην πιο πρόσφατη συνέντευξη, την Κυριακή, ήταν πιο επιφυλακτικός, αλλά επέμενε στην επίθεση εναντίον της Ρωσίας, ενώ εισηγήθηκε τη φαεινή ιδέα να καλέσει η Κύπρος την αμερικανική εταιρεία Goldman Sachs - το δίκτυο των τραπεζιτών όπως την αποκαλούν μερικοί - να την "βοηθήσει" στην διαχείριση των ωφελημάτων. Προφανώς, μια μερίδα του ιδιωτικού κεφαλαίου θέλει να βγάλει κέρδη από τον κυπριακό δημόσιο πλούτο. Ο Πολίτης, σε παλαιότερη

έκδοση του πρόβαλε ένα σενάριο «δυτικής» ηγεμονίας στην ανατολική μεσόγειο, το οποίο, όμως, φαίνεται δύσκολο να εφαρμοστεί με τις πολύπλοκες δυναμικές που αναπτύσσονται. Ήδη, το Κατάρ λ.χ. έκανε μια θεαματική δημόσια παρέμβαση με την επίσκεψη του εμίρη στη Γάζα, ανοίγοντας ακόμα περισσότερο την βεντάλια των εμπλεκομένων – Ρωσία, ΗΠΑ, Ε.Ε. - Γαλλία, Γερμανία - Εμιράτα, Ισραήλ. Το Κατάρ μπορεί να εμφανιστεί μελλοντικά και ως υποστηρικτής της διεκδίκησης από τους Παλαιστινίους δικής τους ΑΟΖ, που θα περιπλέξει, σαφώς, τα δεδομένα.
Οπότε, οι επισκέψεις την Μόσχα, έχουν την σημασία τους.

Κρύβεται ο Αβέρωφ; Μια ενδιαφέρουσα σιωπή

Θα ανέμενε κάποιος, ότι δύο εβδομάδες μετά από το δημοσίευμα ότι ο Α. Νεοφύτου έχει δάνειο 645,000 και ο οικογενειακός του κύκλος δύο εκατομμυρίων, θα εμφανιζόταν ο αναπληρωτής πρόεδρος του ΔΗΣΥ, είτε για να διαψεύσει, είτε για να εξηγήσει. Είναι πολλά τα λεφτά για να καμώνεται ο ηγέτης του ΔΗΣΥ ότι δεν υπάρχει θέμα, έστω, διαπλοκής. Διότι οι θέσεις του, όπως είναι καταγεγραμμένες δημοσίως, δείχνουν μια σαφή τάση εξυπηρέτησης του τραπεζικού κατεστημένου.[9] Όμως, ακόμα και να θέλει να αποφύγει εκείνη την διάσταση, η πρόκληση του κ. Ιγνατίου στο Φιλελεύθερο, την περασμένη εβδομάδα, ήταν ξεκάθαρη: γιατί δεν καταθέτει δήλωση για τα περιουσιακά του ο κ. Αβέρωφ; Αυτή η δήλωση θα απαντήσει και στις φήμες - και τί φαίνεται στο δημόσιο βίο - για τη σχέση του με τις τράπεζες, αλλα και για εξυπηρέτηση ιδιοτελών συμφερόντων σε σχέση με την έντονη αντίθεση του στη φορολόγηση της μεγάλης ακίνητης περιουσίας.

Και πάλι αυτά, θα ήταν ίσως θέματα τα οποία θα μπορούσε κάποιος να τα δει γενικά. Αλλά ο κ. Αβέρωφ εμποδίζει τη ψήφιση του νόμου «name and shame» για τους φοροφυγάδες, με την δικαιολογία ότι θέλει να υποβάλει πρόταση νόμου για καθολική υποβολή φορολογικής δήλωσης. Υπάρχει εδώ ένα τρίτο ζητούμενο ενδεχόμενης διαπλοκής - μαζί με τις τράπεζες και την ακίνητη περιουσία: προσπαθεί, όντως, ο κ. Αβέρωφ να μην προχωρήσουν οι

[9] Το πιο κλασικό ίσως κείμενο το οποίο γράφτηκε την περίοδο που ο ίδιος ο Αβέρωφ αγωνιζόταν να μην φορολογηθούν οι τράπεζες είναι το «το ΑΚΕΛ και το χρηματοπιστωτικό μας σύστημα» [Φιλελεύθερος, 20 /6/2010].

διαδικασίες ενάντια στη φοροδιαφυγή, έτσι ώστε να αποφύγουν κάποιοι (γνωστοί του;) να πληρώσουν τους φόρους τους; Αν ο κ. Αβέρωφ, όντως, ενδιαφέρεται για την υποβολή φορολογικών δηλώσεων και εφαρμογή του «πόθεν έσχες», μάλλον θα πρέπει να δημοσιοποιήσει τα δικά του συμφέροντα – διότι οι υποψίες πια δεν είναι μόνο ότι εξυπηρετεί συγκεκριμένα λόμπι και ιδιωτικά συμφέροντα, αλλά ότι συγκαλύπτει την παρανομία της φοροδιαφυγής. Μια δήλωση, θα ήταν τουλάχιστον δείγμα πρόθεσης.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ – ΤΑΞΙΚΑ ΝΕΑ

Κυβερνητική πρόταση, μέσω της Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων Σωτηρούλας Χαραλάμπους, για μορατόριουμ στην ανανέωση και την έγκριση αδειών εργασίας σε αλλοδαπούς (υπηκόους τρίτων χωρών), τέθηκε προς τους κοινωνικούς εταίρους.

Η πρόταση αφορά εργαζόμενους στην αρτοβιομηχανία, στα ζαχαροπλαστεία, στο χονδρικό εμπόριο, στα τυπογραφεία, στα τυροκομεία, στα γαλακτοκομεία και σε άλλους τομείς της οικονομίας. Οι εγκεκριμένες άδειες είναι περίπου 430.

Οι εργοδοτικές οργανώσεις διαφώνησαν με την πιο πάνω απόφαση της κυβέρνησης. Σε ανακοίνωσή της, η ΟΕΒ καλεί την κυβέρνηση να μην προχωρήσει στην εφαρμογή του μέτρου "το οποίο θα φέρει περισσότερη ανεργία", σύμφωνα με την ανακοίνωση.

Ριζικές αλλαγές στα επιδόματα και τα δημόσια βοηθήματα προτείνουν κυβέρνηση και Βουλή. Σύμφωνα με δηλώσεις του Μάριου Μαυρίδη, μέλους της κοινοβουλευτικής επιτροπής εργασίας, το ύψος των επιδομάτων των αιτητών πολιτικού ασύλου θα μειωθεί . Παράλληλα, θα τεθεί σε εφαρμογή πρόνοια για υποχρεωτική (απλήρωτη) κοινωνική εργασία όσων θα λαμβάνουν επίδομα. επίσης, τα επιδόματα και τα δημόσια βοηθήματα θα καλύπτονται από κουπόνια για αγορά τροφίμων και άλλων ειδών πρώτης ανάγκης, αντί χρημάτων.

Αύξηση του δημοσίου χρέους της Κύπρου κατά 8,3% του ΑΕΠ παρουσιάστηκε το δεύτερο τρίμηνο του 2012, σε σύγκριση με το πρώτο. Το δημόσιο χρέος της Κύπρου ανέρχεται στο 83% του ΑΕΠ.

Σύμφωνα με τη Γιούροσταт, η Ελλάδα κατέχει την πρώτη θέση με δημόσιο χρέος 150% του ΑΕΠ και ακολουθούν η Ιταλία με 126%, η Πορτογαλία με 117% και η Ιρλανδία με 111%.

Με απόφαση του Δ.Σ, η ΟΕΛΜΕΚ καλεί τις υπόλοιπες συνδικαλιστικές οργανώσεις σε παναπεργία και πραγματοποίηση πανεργατικού συλλαλητηρίου, έξω από το Υπουργείο Οικονομικών, κατά τη διάρκεια της παραμονής της Τρόικας στην Κύπρο για την διαπραγμάτευση των μέτρων του μνημονίου.

Μετά από έκκληση του Υπουργείου Εργασίας, ΠΕΟ και ΣΕΚ αποφάσισαν την αναστολή της απεργίας στα λεωφορεία Λευκωσίας (ΟΣΕΛ) για μη καταβολή καθυστερημένων οφειλών στο Ταμείο Προνοίας και το Ταμείο Ιατροφαρμακευτικής Περίθαλψης. Υπουργείο Εργασίας και Συνδικαλιστικές Οργανώσεις κλήθηκαν σε συνάντηση για επίλυση της εργατικής διαφοράς που προέκυψε.

ΔΙΕΘΝΗ

Ευρώπη: διευρύνονται οι διαδηλώσεις, Ισπανία, Ελλάδα και Ιταλία κινούνται στο όριο, ενώ κάτι κινείται ανατολικά

Το περασμένο σαββατοκύριακο, το κύμα των διαδηλώσεων συνεχίστηκε στην Ισπανία, αλλά απέκτησε και μια νέα δυναμική στην Ιταλία, όπου ξανάγιναν συγκρούσεις – και μάλιστα κοντά σε χώρο, όπου μιλούσε ο Μόντυ. Διαδηλώσεις με έντονες αντιπαραθέσεις, όμως, έγιναν και στην Γαλλία ενάντια στις απολύσεις.

Πέρα από τις διαδηλώσεις που εκφράζουν τη διάχυτη δυσφορία, φαίνεται να διαμορφώνονται και δύσκολες θεσμικές καταστάσεις σε τρεις από τις εμπλεκόμενες νότιες χώρες – την Ισπανία, την Ελλάδα και την Ιταλία.

Στην Ισπανία, η συνέχιση των διαδηλώσεων δεν έχει βέβαια ακόμα διαβρώσει την κοινοβουλευτική πλειοψηφία των συντηρητικών, αλλά προκύπτουν δύο άλλα βαθύτερα ζητήματα. Από τη μια, η κοινωνική πόλωση φαίνεται να ανεβαίνει σε ένα επίπεδο που δεν έχει ξαναϋπάρξει στην Ισπανία από την δεκαετία του 1970, όταν ανατράπηκε ο φρανκισμός. Το δεύτερο πρόβλημα, έγκειται στη σταδιακή αποσύνθεση της Ισπανίας, θεσμικά. Η διεκδίκηση ανεξαρτησίας εκ μέρους των Καταλανών, είναι ουσιαστικά μια έμμεση προσπάθεια διάβρωσης της κυβερνητικής εξουσία και σε μερικές περιπτώσεις, όπως η σημερινή λιτότητα, αδιαλλαξίας – στο τέλος, η Μαδρίτη μπορεί να ανακαλύψει ότι οι περιφέρειες θα κινούνται προς μια κατεύθυνση, η

οποία θα την υποχρεώσει να επαναπροσδιοριστεί. Αν το θέμα ήταν μόνο η Καταλονία, ίσως, να ήταν διαχειρίσιμο. Αλλά, η εντυπωσιακή άνοδος των αριστερών αυτονομιστών στην περιοχή των Βάσκων, αλλά και στην Γαλικία την περασμένη εβδομάδα, έδειξε ότι η νέα εκλογική τάση μπορεί να είναι η ενίσχυση της αποσκίρτησης από τη Μαδρίτη του Ραχόϊ, αλλά και η εκλογική ενίσχυση μιας αυτονομιστικής αριστεράς.

Στην Ιταλία, η κρίση είναι διαφορετική. Αν και ο Μόντυ παρουσιάζεται από τα ΜΜΕ ότι «έσωσε» την Ιταλία, η δυσφορία άρχισε να τον περιβάλει και από τα αριστερά και από τα δεξιά. Η αριστερά κατέβηκε στους δρόμους, ενώ η δεξιά, μέσω του Μπερλουσκόνι, άφησε να εννοηθεί ότι θα μπορούσε να προκαλέσει και πρόωρη πτώση της κυβέρνησης. Ο Μπερλουσκόνι, βέβαια, βρέθηκε στο κέντρο του κυκλώνα, μετά από την καταδίκη του από δικαστήριο για οικονομική διαπλοκή. Είναι μια συμβολική νίκη για την προσπάθεια αντιμετώπισης της διαφθοράς στην Ιταλία και της διαπλοκής οικονομικών συμφερόντων και ΜΜΕ. όμως, ο Μπερλουσκόνι εξακολουθεί να έχει τα ΜΜΕ του. Σε αυτό το πλαίσιο, οι εκλογές στη Σικελία, ένα παραδοσιακό χώρο της δεξιάς (λόγω και της επιρροής της Μαφία), έδειξαν ότι οι μετατοπίσεις στο πολιτικό σκηνικό μπορεί να είναι ευρύτερες. Η ψηφοφορία ήταν δραματικά πιο χαμηλή από τις προηγούμενες φορές – δεν έφτασε καν το 50%. Το κόμμα του Μπερλουσκόνι διασπάστηκε και δεν τα πήγε καλά. Η αριστερά, τα πήγε καλύτερα, αλλά η δυναμική φαίνεται να είναι με το κόμμα των 5 Αστεριών του κωμικού B. Grillo (του οποίου το κόμμα κινείτο με βάση τα αρχικά αποτελέσματα γύρω στο 16%) που φαίνεται να έχει τη δυναμική να αναδειχθεί και τρίτη δύναμη.

Στην Ελλάδα, οι συζητήσεις για το νέο μνημόνιο κινούνται μεταξύ κρύου και ζεστού ντους – ανάμεσα σε υποσχέσεις και απειλές, εκ μέρους των δανειστών. Η Μέρκελ εμφανίζεται πιο φιλική, ενώ ο Σόιμπελ επιμένει στην αυστηρή προτεσταντική ηθική. Στο εσωτερικό της χώρας, η πιθανότητα να αποτύχει και το νέο μνημόνιο φαίνεται να οδηγεί πια σε νέες κατευθύνσεις. Το μεν ΠΑΣΟΚ, βρίσκεται συνεχώς μπροστά σε παλιούς σκελετούς στα ντουλάπια του – τώρα, βρέθηκε με την λίστα Λαγκάρντ και την απόκρυψη της. Στις δημοσκοπήσεις, ο ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται να προηγείται της Ν. Δημοκρατίας,

αλλά βέβαια αυτήν την περίοδο τον ευνοεί και το κλίμα. Στα υπόλοιπα κόμματα, συνεχίζεται η άνοδος της Χρυσής Αυγής και κάπως διστακτικά, φαίνεται να ανεβαίνει σε κάποιο βαθμό και το ΚΚΕ.

Αν στο εσωτερικό, η νυν εξουσία απλώς ελπίζει να αλλάξει το κλίμα, στο εξωτερικό φαίνεται να διαμορφώνονται δύο τάσεις: το ΔΝΤ από την μια, θεωρεί το ελληνικό χρέος μη βιώσιμο, οπότε εισηγείται, είτε νέο κούρεμα - το οποίο τώρα θα το φορτωθούν οι θεσμικοί-κρατικοί επενδυτές κατά κύριο λόγο- είτε να εγκαταλειφθεί οποιαδήποτε άλλη προσπάθεια εξωτερικής στήριξης. Είναι, όντως, μια σκληρή κριτική του ΔΝΤ στις πολιτικές της λιτότητας που το ίδιο ξεκίνησε. Στο εσωτερικό της Ευρώπης, το κλίμα τείνει να γίνει πιο φιλικό προς την Ελλάδα, αν και η φιλία δεν έχει κατά ανάγκη και υλικό αντίκρισμα. Είναι πιθανό να πάρει η Ελλάδα κάποια επιμήκυνση και κάποιο νέο δάνειο – αλλά το αν θα καταφέρει να μείνει στην ευρωζώνη ή αν όλα αυτά είναι και παράταση χρόνου μέχρι να ολοκληρωθούν οι εκλογές στη Γερμανία του χρόνου και να ξεκαθαρίσει και η πορεία της χώρας, θα φανεί.

Πάντως, ακόμα και το Economist έχει πια εγκαταλείψει τη γραμμή της αυστηρής λιτότητας, δηλώνοντας σε εκδοτικό του σχόλιο, ότι η θεωρία ότι οι περικοπές βοηθούν την ανάπτυξη έχει απονομιμοποιηθεί πια. Και η πίεση του Economist στρέφεται περισσότερο προς την Βρετανία όπου οι συντηρητικοί επιμένουν σε μια λιτότητα που οδηγεί σε ύφεση, χωρίς ελπίδα μεσοπρόθεσμης λύσης των υπό συζήτηση ζητημάτων, όπως είναι το δημόσιο χρέος.

Σε αυτό τα πλαίσιο, η Ευρώπη μοιάζει αυτό το φθινόπωρο να είναι σε μια μεταβατική περίοδο – και γιατί προωθούνται θεσμικές αλλαγές που οδηγούν στην ομοσπονδοποίηση, αλλά και γιατί η δυναμική των δρόμων, αλλά και των εκλογών την επόμενη περίοδο θα καθορίσει και τις ζώνες και το νέο πλαίσιο που θα διαμορφωθεί. Πάντως, η σχετικά αυστηρή στάση του ΔΝΤ θα πρέπει να ερμηνευθεί και ως πίεση από τα έξω – οι άλλοι μεγάλοι παίκτες της διεθνούς οικονομίας, προφανώς, δεν είναι διατεθειμένοι να επενδύσουν σε ένα ημιτελές ευρωπαϊκό project, το οποίο στέκεται μάλλον αναποφάσιστο, ανάμεσα στο γερμανικό ηγεμονικό μοντέλο με ζώνες διαφόρων ταχυτήτων και ένα πιο πλουραλιστικό ομοσπονδιακό μοντέλο.

Στα ανατολικά, ενώ τω μεταξύ, φαίνεται να υποχωρεί σταθερά η παλιά «γοητεία» των Βρυξελλών. Οι Λιθουανοι και οι Πολωνοί σκέφτονται πως να καθυστερήσουν την ένταξη στο ευρω, ενώ φαίνεται να υπάρχει και ένα είδος αριστερής «επιστροφής». Το σαββατοκύριακο, έγιναν οι εκλογές στην Ουκρανία όπου το «Κόμμα των Περιφερειών» του Προέδρου Γιανούκοβιτς φαίνεται (με βάση τα μέχρι στιγμής αποτελέσματα) να έρχεται πρώτο με αισθητή διάφορα (πήρε πάνω από 30% - ήταν γύρω στα 33% - ενώ το δεύτερο κόμμα περιορίστηκε γύρω στο 22%), ενώ τρίτο κόμμα φαίνεται να αναδεικνύεται το κομμουνιστικό (γύρω στο 15%), το οποίο ανακτά μέρος της δύναμης του, την οποία έχει χάσει την προηγούμενη δεκαετία, όταν κινδύνευε να περιθωριοποιηθεί. Ο συνασπισμός της αντιπολίτευσης ήρθε δεύτερος, ενώ ένα νέο κόμμα στο οποίο πόνταραν εν μέρει διάφοροι, φαίνεται να κατάληξε τέταρτο (με γύρω στο 12%), με πέμπτο ένα εθνικιστικό (κατά πολλούς νεοφασιστικό) κόμμα (γύρω στο 8%), το οποίο εκτός από αντί-ρωσικό είναι και αντί-σημιτικό. Είναι ενδιαφέρον ο τρόπος, με τον οποίον οι δυτικοί δημοσιογράφοι προσπαθούν να περιορίσουν αυτή τη διάσταση, που σε άλλες περιπτώσεις θα προκαλούσε δυτική υστερία. Η συνέντευξη στο euronews είναι εκφραστική.
http://www.euronews.com/2012/10/29/ukraine-election-the-numbers-game/

Πόλεμος για ελευθερία λόγου...... Reloaded: επίθεση και αποκαλύψεις των Anonymous για τα οικονομικά του ελληνικού κράτους

Η ιστορία: Όλα ξεκίνησαν χθες το μεσημέρι, με την φράση “Greek state, tonight you will feel the full fury of Anonymous”. Οι περισσότεροι σκέφτηκαν ότι πρόκειται για ένα ακόμη DDOS attack (Distributed Denial Of Service) - που μας είχαν συνηθίσει δηλαδή - μια ακόμη online διαμαρτυρία. Στην αρχή φυσικά αυτό έγινε, αρκετά websites της κυβέρνησης και της αστυνομίας ήταν ‘κατειλημμένα’ με αφορμή τη σύλληψη του Κώστα Βαξεβάνη για την δημοσιοποίηση της διάσημης λίστας Λαγκάρντ. Η συνέχεια, όμως, ήταν απρόβλεπτη. Με τον γνωστό τρόπο, δηλαδή της δημοσίευσης του υλικού στο

anonpaste, είχαμε την ισχυρότερη κυβερνο-επίθεση εναντίων ελληνικών δικτύων με τη διαρροή εγγράφων και πληροφοριών, σχετικά με την ελληνική οικονομία. Ξεκινώντας με το γνωστό:

“Greetings citizens of the world
Greetings citizens of Greece
We are Anonymous”

και τελειώνοντας με το, επίσης, γνωστό:

“We are Anonymous.
We are Legion.
We do not forgive.
We do not forget.
Expect us.”

Παράθεσαν τα στοιχεία και την σχετική ανάλυση για τα έγγραφα καθώς και ονόματα και κωδικούς αρκετών χρηστών. http://www.anonpaste.me/anonpaste2/index.php?96dca2501712c2bd#7zC3Gk22bl9xGtQbWaaWEeEu46UElidVHWqL/lUNV+0=

Εντύπωση προκαλεί η συχνή χρήση ευκολομνημόνευτων κωδικών (ακόμα και 123456) από πλήθος χρηστών, υπογραμμίζοντας σαφέστατα την έλλειψη επαρκούς πολιτικής ασφάλειας, ακόμα και στο πιο απλό, δηλαδή την επιλογή ενδυναμωμένων κωδικών πρόσβασης! Σύμφωνα με όσα αναφέρουν στο μήνυμά τους οι άγνωστοι hackers Anonymous, η πρόσβαση τους κατέστη δυνατή, μέσω αδυναμίας που επηρεάζει τα γνωστά SAP συστήματα, που δεν έχει ακόμα επιδιορθωθεί από την εταιρεία (0day). Επιπλέον, αναφέρουν ότι απέκτησαν πρόσβαση σε εσωτερικούς εξυπηρετητές (servers) IBM, ενώ οι απλοί κωδικοί πρόσβασης που εμφανίζουν οι χρήστες, πιθανόν αφορούν στοιχεία πρόσβασης σε εσωτερικά συστήματα και βάσεις δεδομένων.

Τί περιέχουν τα έγγραφα που υποκλάπηκαν: Το άκρως αποκαλυπτικό είναι ότι τα έγγραφα που αναρτήθηκαν, ως προϊόν υποκλοπής είναι έγγραφα από τον Ιούνιο του 2012 έως και μέχρι πριν μερικές ημέρες (22 Οκτωβρίου). Αυτό υποδηλώνει, σαφέστατα, ότι οι Anonymous μέχρι ακόμα και αυτή την

στιγμή φαίνεται να διαθέτουν πρόσβαση στις υποδομές του Υπουργείου και συγκεκριμένων υπηρεσιών του.
Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι μεταξύ άλλων περιλαμβάνονται και δύο κρυπτό-τηλεγραφήματα προς το Υπουργείο Εξωτερικών (!).

Η ανάλυση των εγγράφων: Τα έγγραφα ξεκινούν την περίοδο του Ιουνίου. Ήταν περίοδος εκλογών στην Ελλάδα και την εποχή που τα ταμειακά διαθέσιμα είχαν εξαφανιστεί. Τότε, έπρεπε να είχαν πάρει τη δόση μαμούθ των 55 δισ. Πήραν τα 18,5 και ακόμη 5 δις, από τον περασμένο Σεπτέμβριο. Τα μέτρα που πάνε για ψήφισμα είναι για τα υπόλοιπα 31,5 δισ. που έπρεπε να είχαν πάρει.
Τα χρήματα αυτά, τότε, θα πήγαιναν για την αποπληρωμή ομολόγων που ΔΕΝ κουρεύτηκαν κι έληγαν (έχουν ήδη κουρευτεί τα ομόλογα που λήγουν το 2013 – 2015), για τις πληρωμές του Ελληνικού κράτους προς τρίτους – κυρίως ΦΠΑ – και για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, που σε απλούς όρους μεταφράζεται ως μετριασμός της χασούρας, από τη φυγή καταθέσεων στο εξωτερικό, αλλά και από το κούρεμα.
Τα έγγραφα περιλαμβάνουν επακριβώς αυτές τις αγωνιώδεις προσπάθειες για το τί μέλει γενέσθαι, δεδομένου ότι τότε η δόση ήταν στον αέρα. Τα χαρτιά αυτά περιγράφουν όλη την ιστορία των μνημονιακών χρόνων. Πόσα πήραν, πόσα δώσαν, πόσα χρωστούν από την αρχή του μνημονίου, μέχρι και πριν έξι περίπου ημέρες !!!

Ερωτήματα: Τα ερωτήματα που δημιουργούνται είναι διάφορα. Το υπουργείο οικονομικών ‘αναβάθμισε’ τα συστήματα του για να αποφύγει άλλες επιθέσεις, παρόμοιες με αυτές του Απρίλη, δαπανώντας μεγάλα ποσά καταφέρνοντας απλώς να δώσει δικαίωμα σε άλλες πιο μεγάλες αυτή τη φορά. Η Ελληνική Κυβέρνηση θα δικαιολογήσει το γεγονός ότι έχουν πληρώσει εκατομμύρια ευρώ σε συστήματα Υπουργείων που εν τελεί αποδεικνύονται ‘τρύπια’? Γιατί, ακόμη και οι στοιχειώδης κανόνες ασφάλειας στο διαδικτυακό χώρο δηλώνουν απόντες? Γιατί ψηφίζουν νέο μνημόνιομ ενώ έπρεπε να είχαν ήδη πάρει αυτά τα χρήματα?
Το μόνο σίγουρο είναι ότι οι Anonymous δηλώνουν ότι θα χρησιμοποιήσουν την πρόσβαση που έχουν στο υπουργείο, ενώ προτρέπουν την κυβέρνηση να

μην υπογράψει άλλα μέτρα και τον κόσμο να ξεσηκωθεί. Η ‘δημοκρατία’ τους δεν θα περάσει.

Οικολογικές κινητοποιήσεις στα Βαλκάνια: Ο αγώνας για το δάσος των Σκουριών

Το δάσος των Σκουριών που βρίσκεται στη Χαλκιδική, καταστρέφεται μετά από άδεια για έναρξη υλοτομικών εργασιών από την εταιρεία «Ελληνικός Χρυσός»/ Eldorado, ενώ υπάρχουν υπόνοιες οι εργασίες να βρίσκονταν σε εξέλιξη όταν εξασφαλίστηκε η άδεια. Στις υλοτομικές εργασίες αρνήθηκαν να συμμετάσχουν οι υλοτόμοι της περιοχής και τοπικοί δασικοί συνεταιρισμοί τους, αφού πρόκειται για την υλοτόμηση αιωνόβιων δέντρων σε ένα αρχέγονο δάσος, ώστε να δημιουργηθούν εργοστάσια εταιρικών κολοσσών και μεταλλεία χρυσού. Μια ομάδα 50 περίπου γυναικών, από γύρω χωριά κίνησαν προς την περιοχή όπου συντελείται η καταστροφή, μέσα από συρματοπλέγματα , προειδοποιητικές πινακίδες, ηλεκτρονικά συστήματα ανίχνευσης κίνησης και ανθρώπους ασφαλείας, ενώ οι κινήσεις τους βιντεοσκοπούνταν. Η ειρηνική διαδήλωση που διευρύνθηκε με τη συμμετοχή χιλιάδων διαδηλωτών από διάφορες περιοχές της Χαλκιδικής, μετά από εκκλήσεις για υποστήριξη με ηλεκτρονικά μέσα, ήρθε αντιμέτωπη σε κάποιο σημείο με τα ΜΑΤ που επιχείρησαν να την καταστείλουν με κυνηγητό και δακρυγόνα, ενώ δεν έλειψαν οι συμπλοκές μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας. Πυρκαγιά που ξέσπασε στην περιοχή κατασβήστηκε από διαδηλωτές, οι οποίοι κατηγόρησαν την αστυνομία για προβοκάτσια. Όπως καταγράφηκε αργότερα από τη «Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα Ενάντια στη Μεταλλευτική Δραστηριότητα της Βορείου Χαλκιδικής», σε επιστολή του Αστυνομικού Διευθυντή Χαλκιδικής, κρυβόταν η εντολή «Τσακίστε τους».

Πραγματοποιήθηκαν προσαγωγές δεκαοκτώ ατόμων, εκ των οποίων οι δεκατέσσερις τελικά συνελήφθηκαν.

Στις κινητοποιήσεις φαίνεται να εμπλέκεται ο ΣΥΡΙΖΑ και συγκεκριμένη βουλευτής του.

http://antigoldgreece.wordpress.com/2012/10/13/gynaikes-skouries/

http://www.alterthess.gr/content/stis-skoyries-zisame-polemo-nea-binteo-kai-fotografies

http://www.alterthess.gr/content/sygkentrosi-kai-poreia-stis-skoyries-enantia-sta-metalleia-xrysoy-synexis-enimerosi

Οι πολλαπλές αντιπαραθέσεις στην Κεντρική Ασία και η συζήτηση για τις επιλεκτικές δυτικές εστιάσεις: η περίπτωση της Μαλάλα και το «γυναικείο ζήτημα» ξανά

Η περίπτωση της Μαλάλα Γιουσούφζαϊ, της δεκατετράχρονης ακτιβίστριας που πυροβολήθηκε στο κεφάλι από τους Ταλιμπάν – στην οποία έγινε αναφορά σε προηγούμενο τεύχος της Δέφτερης Ανάγνωσης - πήρε μεγάλες διαστάσεις στα διεθνή ΜΜΕ με το BBC World να προβαίνει σε έκτακτα δελτία ενημέρωσης για την κατάστασή της και κινητοποιήσεις υποστήριξης σε όλο τον κόσμο. Στο Πακιστάν πραγματοποιήθηκε την πρόπερασμενη Κυριακή διαδήλωση με τη συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων. Όσο διευρυνόταν η γνωστοποίηση της περίπτωσης, ωστόσο, τόσο μεγαλύτερες διαστάσεις λάμβανε και η συζήτηση για την επιλεκτικότητα των διεθνών ΜΜΕ στη δημοσιοποίηση ανάλογων περιπτώσεων. Μερικοί μάλιστα έθεσαν και θέμα χρησιμοποίησης της περίπτωσης της Μαλάλας, για την διενέργεια εκστρατείας προπαγάνδας. Στο μπλογκ της εφημερίδας Tribune λ.χ. το οποίο ονομάζεται Media Watchdog (http://blogs.tribune.com.pk/story/14351/we-are-not-malala-we-may-be-the-taliban/), παρουσιάζεται συγκριτικά η απόπειρα δολοφονίας της Μαλάλα, αλλά και της Αάφια Σιντίγκι (εξαφανισθείσα και κατηγορούμενη στο Αφγανιστάν για τρομοκρατία με ποινή 86 ετών κάθειρξης σε δικαστήριο των ΗΠΑ – το 2004 είχε κατονομαστεί από το FBI ως μια από τους 7 Most Wanted Terrorists). Η σύγκριση των δύο περιπτώσεων είχε σαν στόχο να καταδείξει ότι η υπερέκθεση μπορεί να συμβάλει στη δημιουργία του ιδεολογικού πλαισίου, ώστε να δρουν οι Ταλιμπάν έχοντας το πάνω χέρι, και να οξύνει τις ήδη υπάρχουσες συγκρούσεις ανάμεσα στις διάφορες ομάδες στη χώρα. Η τραγικότητα έγκειται στη χρήση της απόπειρας δολοφονίας ενός παιδιού, που εκ των πραγμάτων περιπλέκεται με διγλωσσίες και συνωμοσίες, αλλά και εν αγνοία, ή και με τη συνειδητή συναίνεση, για την συγκάλυψη και αποσιώπηση δεκάδων θανάτων στην περιοχή Καράτσι, μέσα από ένα είδους «εθισμού στον εξτρεμισμό» στην καθημερινή ζωή.

Στο Αφγανιστάν, υπήρξαν αντιδράσεις, οι οποίες έφθασαν τα διεθνή ΜΜΕ, επίσης, εκφράζοντας απορίες για ανισομερή αντιμετώπιση ακόμα και της βίας κατά των γυναικών στις δύο χώρες, αφού στο Αφγανιστάν ενώ κάθε μέρα κακοποιούνται, βιάζονται, παραμορφώνονται τα πρόσωπά τους με ασίτ και διαμελίζονται, δεν τυγχάνουν καμίας αναγνώρισης, αφού η κυβέρνηση υποστηρίζεται από τους δυτικούς. Στο Αφγανιστάν, οι γυναίκες στερούνται βασικών δικαιωμάτων όπως η παιδεία, το δικαίωμα του εκλέγειν και η εργασία και παραμένει ένα από τα χειρότερα μέρη στον κόσμο για τις γυναίκες. Σε αυτό το πλαίσιο, τέθηκε και το ερώτημα, πώς η Αφγανική κυβέρνηση καταδικάζει και αντιδρά στην περίπτωση ενός κοριτσιού από το Πακιστάν, ενώ αγνοεί παρόμοια περιστατικά που συμβαίνουν στην επικράτειά της, χωρίς να λαμβάνει κανένα μέτρο και χωρίς να διασφαλίζει τα δικαιώματα των γυναικών. Όπως ανέφερε η Σουράγια Παρλίκα, υποψήφια για το Νόμπελ Ειρήνης και μέλος της Άνω Βουλής «Αντιλαμβανόμαστε την περίπτωση της Μαλάλα καλύτερα από τον καθένα στον κόσμο, (αλλά) η κυβέρνησή μας υπερασπίζεται τα δικαιώματα των γυναικών με κενά σλόγκαν και χωρίς να κάνει στην πραγματικότητα, τίποτα» http://www.themalaysianinsider.com/world/article/as-world-helps-shot-pakistani-girl-afghans-ask-what-about-us/

Η μεγάλη έκταση της δημοσιοποίησης της περίπτωσης της Μαλάλα και η διεθνής αντίδραση για υποστήριξή της, όντως δημιουργεί απορίες, όταν αναλογιστούμε παρόμοιες περιπτώσεις σε όλο τον κόσμο, οι περισσότερες από τις οποίες δεν φθάνουν στα φώτα της δημοσιότητας.

Εκρήξεις βίας στις παραγκουπόλεις της Λατινικής Αμερικής

Οι βασικές ειδήσεις από τη Λατινική Αμερική, την περασμένη εβδομάδα, ήταν οι συζητήσεις για την ειρήνη στην Κολομβία και η ανάδειξη του δημάρχου Sao Paolo, την «οικονομική πρωτεύουσα» της χώρας, από το Εργατικό Κόμμα. Παράλληλα, όμως, είχαμε και την επιστροφή μιας μορφής κοινωνικής διαμαρτυρίας που είχε καιρό να εμφανιστεί – την έκρηξη βίας από κατοίκους φτωχογειτονιών ή παραγκουπόλεων. Την περασμένη εβδομάδα υπήρξαν δυο εστίες – μια στον Παναμά και μια στο Περού.

Η πιο γνωστή και ιστορική περίπτωση, αυτών των μορφών λαϊκών κινητοποιήσεων, ήταν η εξέγερση του 1989 στη Βενεζουέλα, από όπου εμπνεύστηκε ο τότε νεαρός Χ. Τσάβεζ. Η έκρηξη στον Παναμά ήταν τόσο απρόσμενη, όσο και η ραγδαία αναδίπλωση της κυβέρνησης. Αιτία ήταν η ανακοίνωση ότι η κυβέρνηση αποφάσισε να πωληθεί μέρος της γης γύρω από τη διώρυγα – ήταν ουσιαστικά μια προσπάθεια ιδιωτικοποίησης δημόσιου πλούτου. Η είδηση προκάλεσε έντονη δυσφορία στην πόλη Colon, η οποία βρίσκεται κοντά στην περιοχή. Ξεκίνησαν, αρχικά, διαδηλώσεις οι οποίες κατέληξαν σε συνεχόμενες συγκρούσεις με την αστυνομία. Τελικά, η κυβέρνηση και η βουλή οδηγήθηκαν σε αναδίπλωση και το περασμένο σαββατοκύριακο, μια εβδομάδα μετά την αρχή της εξέγερσης, ανακοινώθηκε η αλλαγή απόφασης.
http://rt.com/news/panama-protests-trade-zone-843/

Μια ανάλογη έκρηξη είχαμε και στη Λίμα του Περού, όταν οι αρχές αποφάσισαν να διαλύσουν μια υπαίθρια αγορά η οποία θεωρούν ότι είναι «εκτός ελέγχου». Η απόφαση προκάλεσε έντονες αντιδράσεις και μορφές αστικής εξέγερσης όπως στον Παναμά, με 4 νεκρούς.
http://rt.com/news/lima-peru-riots-market-411/

Εκτός από τις εκλογές υπάρχουν και οι Ινδιάνοι: πέθανε ο Ράσελ Μινς μια συμβολική μορφή του κινήματος των ιθαγενών της βόρειας Αμερικής

Ο Ράσελ Μινς, άλλως Ογκλάλα Σιούχ, ο οποίος συνέβαλε στην αναβίωση της εικόνας των γηγενών Αμερικανών, πέθανε την περασμένη βδομάδα στην Νότια Ντακότα. Ο Ράσελ Μινς υπήρξε αμφιλεγόμενη προσωπικότητα: οι L.A Times τον χαρακτήρισε ως φύσει ηγέτη, ο οποίος αφιερώθηκε για την ελευθερία των ιθαγενών και τον περιέγραψε ως τον πιο διάσημο Ινδιάνο της Αμερικής μετά τους Sitting Bull και Crazy Horse, ενώ το Μεγάλο Κυβερνών Συμβούλιο του Κινήματος των Ινδιάνων Αμερικής χαρακτήρισαν τη συμπεριφορά του επικίνδυνη και ότι εκπροσώπησε με διαστρεβλωμένο τρόπο το Κίνημα. Για άλλους υπήρξε ο εμπνευστής – ακτιβιστής των διαδηλώσεων της δεκαετίας του 1970 ενάντια στις αδικίες που υπέστησαν οι γηγενής

Αμερικάνοι ελκύοντας το ενδιαφέρον ως ηγέτης του Κινήματος των Ινδιάνων της Αμερικής και για άλλους ήταν ένας υστερόβουλος, ο οποίος οικειοποιήθηκε τις γηγενείς φυλές για να την κυβερνεία του Νέου Μεξικού και την προεδρία των ΗΠΑ (με το Libertarian Party), μεταξύ άλλων και μέσα από ταινίες στις οποίες έπαιξε με κυριότερη τον «Τελευταίο των Μοϊκανών» (1992) και με την εμπορικοποίηση του πολιτισμού και της μουσικής των Ινδιάνων.

Γεννήθηκε το 1939, σε καταυλισμό Ινδιάνων και του δόθηκε το επίθετο του Αγγλοσάξονα παππού. Για χρόνια ταλανιζόταν με προβλήματα ουσιών και αλκοολισμού, όπως και παραβατικότητας, κυρίως κατά τη διάρκεια των εφηβείας του, οπόταν και αντιμετώπιζε ρατσιστική συμπεριφορά. Το 1964, συμμετείχε στην κατάληψη του νησιού Αλκατράζ στον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο, η οποία χαρακτηρίστηκε ως το πρώτο του μεγάλο βήμα στις πρακτικές της πολιτικής ανυπακοής του κινήματος, σε μια περίοδο που αναπτυσσόταν το Κίνημα Κοινωνικών Δικαιωμάτων για καταπολέμηση της φυλετικής διάκρισης κατά των Αφρό-αμερικανών. Τέσσερα χρόνια αργότερα, έγινε μέλος του Κινήματος των Ινδιάνων της Αμερικής και πολύ σύντομα ένας από τους πιο πολλά υποσχόμενους ηγέτες του. Η γενικότερη δράση – ό,ποια και να ήταν τα κίνητρα στην τελική – έλκυσε ενδιαφέρον για το κίνημα των Ινδιάνων της Αμερικής. Το 1970, την ημέρα των Ευχαριστιών, ηγήθηκε μιας ομάδας γηγενών που κατέλαβαν το ομοίωμα του πλοίου Mayflower II, κάτι το οποίο προσέλκυσε τηλεοπτική κάλυψη και ο Μινς έγινε σε μια νύκτα ο ήρωας των απογόνων των Ινδιάνων, ενώ κέρδισε, ταυτόχρονα και την συμπάθεια των λευκών προοδευτικών και φιλελεύθερων. Αργότερα, οργάνωσε διαδήλωση - προσευχή στο Μάουντ Ράσμορ, όπου βρίσκονται σκαλισμένα τα πρόσωπα προέδρων των ΗΠΑ. Το 1972 διοργάνωσε καραβάνια κατά μήκος της χώρας, τα οποία κατέληγαν στην Ουάσιγκτον, ώστε να διαμαρτυρηθούν για τις παραβιασμένες συνθήκες και ηγήθηκε κατάληψης του Γραφείου Υποθέσεων των Ινδιάνων.

Ένα χρόνο αργότερα, εξασφάλισε μιντιακή κάλυψη για μήνες, όταν με εκατοντάδες Ινδιάνους και λευκούς υποστηρικτές, κατέλαβε το «Πληγωμένο Γόνατο», στην Νότια Ντακότα, μέρος στο οποίο είχε πραγματοποιηθεί το $19^{ο}$ αιώνα σφαγή 350 ενηλίκων και παιδιών της φυλής Λακότα. Η κατάληψη είχε

ως στόχο και τη διαμαρτυρία για την κατάσταση στην οποία βρισκόταν η κοινότητα των ιθαγενών της Αμερικής. Για την κίνηση αυτή κατηγορήθηκε δικαστικά, κάτι το οποίο απετέλεσε την απαρχή για μια σειρά δικαστικών αγώνων, περιλαμβανομένης και της σύγκρουσης με την αστυνομία έξω από το δικαστήριο το 1974, οπόταν και καταδικάστηκε σε ένα χρόνο φυλάκισης, κατά τη διάρκεια της οποίας μαχαιρώθηκε από συγκρατούμενο.

Το 1978, συμμετείχε στο The Longest Walk διαδηλώνοντας ενάντια σε ένα νέο κύμα νομοθεσιών κατά των ιθαγενών. Μετά τη διαδήλωση, ψηφίστηκε ψήφισμα, το οποίο θεσμοθετεί στην εθνική πολιτική την προστασία των δικαιωμάτων των Ινδιάνων, όσον αφορά στις πεποιθήσεις, την έκφραση, την πρακτική των παραδοσιακών θρησκειών και πολιτισμού, πρόσβαση σε ιερούς χώρους, χρήση και κατοχή ιερών αντικειμένων και την πραγματοποίηση θρησκευτικών ιεροτελεστιών και πρακτικών των φυλών τους.

Το 1985 και 1986, πήγε για στη Νικαράγουα για να υποστηρίξει τους ιθαγενείς Μισκίτο, κίνηση η οποία δίχασε το Κίνημα των Ινδιάνων της Αμερικής, λόγω των αριστερών καταβολών της ηγεσίας του κινήματος. Ένα χρόνο αργότερα, διεκδίκησε την προεδρία για την κυβερνεία του Νέου Μεξικού. Άφησε το Κίνημα των Ινδιάνων της Αμερικής το 1988, και τέσσερα χρόνια αργότερα, άρχισε καριέρα ως ηθοποιός ξεκινώντας από τον «Τελευταίο των Μοϊκανών. Τις επόμενες δύο δεκαετίες συμμετείχε σε περισσότερα από 30 ταινίες και τηλεοπτικές παραγωγές.

Το 2007, ο Μινς και μια ομάδα ακτιβιστών ανακήρυξαν τη «δημοκρατίας της Λακότα» ως κυρίαρχο κράτος με δικαιώματα κυριαρχίας σε αρκετές χιλιάδες μίλια στη Νότια Ντακότα, στη Βόρεια Ντακότα, στη Νεμπράσκα, στο Γουαϊόμινγκ και τη Μοντάνα.

Την ημέρα του θανάτου του, 1,000 περίπου έφιπποι ιθαγενείς πραγματοποίησαν δωδεκάωρη παραδοσιακή ιεροτελεστία προς τιμήν του, στη Νότια Ντακότα. Μιλώντας σε συνέδριο, λίγους μήνες πριν από το θάνατό του, κάλεσε τους Ινδιάνους να παραμείνουν «ατρόμητοι».

http://www.nytimes.com/2012/10/23/us/russell-means-american-indian-activist-dies-at-72.html?pagewanted=all&_r=2&
http://www.newser.com/story/156229/wounded-knee-activist-russell-means-dies.html
http://www.youtube.com/watch?v=PL3qywTQ-vw
http://www.aimovement.org/moipr/onrussellmeans.html

Σπόντες

- **Κάτι τρέχει με την τρόικα και κάποιοι αγχώνονται λένε οι φήμες:** Υπάρχουν οι συνηθισμένες αναφορές στα ΜΜΕ – με κύριο άξονα την πίεση για υπογραφή. Από την άλλη, όμως, φαίνεται να διαρρέουν και αντιφατικές πληροφορίες - τη μια για περιθώριο συμφωνίας με αποδοχή θέσεων της κυπριακής πλευράς από την τρόικα, την άλλη για αποκλίσεις. Οι φήμες λένε ότι υπάρχει άγχος στην αντιπολίτευση για την πιθανότητα να μην προχωρήσει η υπογραφή και μείνει το θέμα, έστω και υπό συζήτηση, μέχρι τον Φεβράρη. Και προφανώς, κάποιοι δεν το θέλουν. Για αυτό τρέχουν πάλι να βρουν σημεία πίεσης – όπως η «στάση πληρωμών», την οποία προσπάθησε να εκμαιεύσει, χωρίς τεκμήριο, την Κυριακή ο Πολίτης, από μια συνέντευξη. Η δήλωση της κυβέρνησης ότι έχει τρόπους χρηματοδότησης, μάλλον, δεν έφτιαξε τον ύπνο μερικών. Τίθεται, πλέον και το ερώτημα, αν μερικοί θέλουν όντως συμφωνία ή απλώς μνημόνιο και ότι νά' ναι. Προφανώς, μερικοι δεν συνειδητοποιούν ότι το πρόβλημα στο μέλλον μπορεί να μην είναι το «άλλο κόμμα», αλλά οι θέσεις του καθενός. Μάλλον κάτι κινείται υπόγεια ήδη αν κρίνει κάποιος από τη στάση του κοινού απέναντι στο ευρώ, παρά την επιφανειακή ομοφωνία των ΜΜΕ.

- **Ο «Βαξεβάνης» είναι καλός, αλλά να είναι αλλού:** Αυτό που τα κυπριακά ΜΜΕ δεν έχουν και δεν τολμούν να κάνουν οι σχετικοί δημοσιογράφοι, είναι τη δημοσιοποίηση των στοιχείων για τα άτομα του κεφαλαίου που φοροδιαφεύγουν. Εδώ, μας είπε η Γενική Ελέγκτρια ότι τους βλέπει σε δεξιώσεις και οι υπηρεσίες λένε ότι δεν τους βρίσκουν. Κοροϊδία. Ας διαρρεύσει, λοιπόν, η τοπική λίστα πρώτα και

μετά πάμε στην ελβετική. Και επειδή οι ιδιόκτητες μπορεί να εμπλέκονται με διάφορους τρόπους, ας κυκλοφορήσει μέσα από το ίντερνετ: ήδη, διαμορφώνεται μια εναλλακτική δημόσια σφαίρα.

- **Το ακροατήριο - θα πάει και ο Χριστοφίδης και όσοι λογόκριναν τις ευθύνες των τραπεζών;** Θα μιλήσει ο κ. Βαξεβάνης στο Πανεπιστήμιο Κύπρου και εκτός από τον Παράσχο, που στο κάτω κάτω έχει και μια ιστορία με τις αποκαλύψεις, θα απευθύνει χαιρετισμό και ο κ. Χριστοφίδης, ο πρύτανης, έγραφε κάπου. Γιατί; Έκανε τίποτα περισσότερο από το να βοήθα στη συγκάλυψη των τραπεζιτικών σκανδάλων από πέρσι; Δεν είναι οι «φίλοι» του, στη βουλή, και αλλού, αυτοί που προσπαθούν να μπλοκάρουν τα νομοσχέδια φορολόγησης του πλούτου και αποκάλυψης των φοροφυγάδων; Και προφανώς, θα υπάρχουν και πολλοί δημοσιογράφοι στο ακροατήριο.

- **Αληθεύει ότι ο Αβέρωφ θέλει να γίνει υπουργός άμυνας;** Έχει μια οικονομική λογική, σαφώς, ο ψίθυρος – ή έστω η ειρωνεία. Όπου πάνε οι μίζες. Βέβαια είναι λίγο δύσκολο να φανταστεί κάποιος ότι ο Αβέρωφ θα εγκαταλείψει εύκολα την φαντασίωση της ηγεσίας του κόμματος του. Αλλά, είναι και το χρήμα.

- **Από τη Cypro-libyan στον Τσοχατζόπουλο: η σχετική αμνησία του κ. Παπαδάκη.** Η παρέμβαση του Παπαδάκη με την εταιρεία Δέλτα που είχε σχέσεις με το ΑΚΕΛ, ήταν ένα από τα καλύτερα αστεία της προεκλογικής περιόδου. Ο κ. Παπαδάκης εκπροσωπεί ένα κόμμα, το οποίο υπήρξε ιστορικός σύμμαχος του κ. Τσοχατζόπουλου και είχε και τον ηγέτη του στο υπουργείο άμυνας, σε μια σημαντική περίοδο ροής μιζών στη σχετική υπόθεση . Αλλά, ακόμα και αυτό να το ξέχασε, μπορεί ένας εκπρόσωπος του κόμματος που στήθηκε με τις μίζες και την πληρωμή προμήθειας στη Cyprolibyan, να μιλα για διαπλοκή; Να ανοίξουν, λοιπόν, οι λογαριασμοί της Cyprolibyan - της εταιρείας η οποία έπαιρνε, από ότι ακούγεται, 3% προμήθεια για οποιαδήποτε συναλλαγή με τη Λιβύη; Γιατί έτρεξε ο ιδρυτής του κόμματος να μιλήσει

με τους δολοφόνους του «φίλου του» - του Καντάφι - πριν καν περάσουν 40 μέρες από το θάνατο του; Είναι καλά μερικοί να κρατούν καθρέφτες, ενώ γενικά είναι καλά να θυμούνται όλοι το πλαίσιο – των ποσών και των διαπλοκών.

- **Αχ αυτή η ενότητα.** Και η λογική των ακελικών να μην απαντούν σε τέτοια αυτονόητα, στα πλαίσια της «ενότητας» - του μέλλοντος ή του παρόντος - είναι μερικές φορές αβάσταχτα χριστιανική ως μαρτυρολογία.

- **Και μια φορά που είχε δίκαιο ο Ν. Παπαδόπουλος.** Στο sms, το οποίο απέστειλε ο Ν. Παπαδόπουλος στους τέως υπουργούς του πατέρα του, που παραβρέθηκαν σε συνάθροιση του επισήμου ΔΗΚΟ, για να στηρίξουν τον κ. Αναστασιάδη, αναφερόταν ότι είναι «άκομψο ή χυδαίο». Έχει δίκαιο. Ο κ. Αναστασιάδης αποκάλεσε «βλάκα» τον Τ. Παπαδόπουλο στην αμερικανική πρεσβεία και όσο και να το λογοκρίνουν τα ΜΜΕ, είναι ένα γεγονός που έγινε και καταγράφηκε στα wikileaks. Μπορεί κάποιος να υποστηρίξει τον κ. Αναστασιάδη για άλλους λόγους, αλλά είναι όντως άτσαλο να χρησιμοποιεί τη σχέση με τον Τ. Παπαδόπουλο για να το κάνει. Ήταν αντίπαλοι με τον κ. Αναστασιάδη – γενικά και ειδικά. Και η διαφωνία πήγαινε πολλά χρόνια πίσω.

- **Για όνομα της ιστορίας των χαμένων καθρεφτών - του Πολίτη:** Ο Δ. Διονυσίου, του κυριακάτικου Πολίτη, κωδικοποίησε μια σειρά από ρητορικά ερωτήματα για το ΑΚΕΛ - ο τίτλος του κειμένου ήταν: για όνομα του Μαρξ - όπως τί έκανε για να αλλάξει τον «οικονομικό βόρβορο, στον οποίο ζούμε», πώς προβληματίστηκε από την κρίση του χρηματιστηρίου, γιατί δεν αντιμετώπισε τη φούσκα των κτηματικών, γιατί δεν θεσμοθέτησε για τα ομόλογα. Το πραγματικά ενδιαφέρον σημείο ήταν η αναφορά στον Ορφανίδη: «χωρίς να χαρίζομαι στον Αθανάσιο Ορφανίδη που παριστάνει σήμερα τον ανήξερο». Είναι σίγουρα πρόοδος όταν προχωρεί η συνειδητοποίηση για τις ευθύνες

του τέως διοικητή της κεντρικής και φτάνει μέχρι και τον Πολίτη. Γιατί φυσικά πρέπει να θυμόμαστε τις "ιστορικές" θέσεις. Μέχρι την περασμένη άνοιξη, πολλοί και διάφοροι προσπαθούσαν να διασφαλίσουν την παρουσία του για να συγκαλύψουν αυτό που αποκαλεί τώρα «οικονομικό βόρβορο». Από εκεί και πέρα, ως παράγοντας των ΜΜΕ, ο κ. Διονυσίου θα έπρεπε πρωτίστως να υποβάλει τα ερωτήματα στον εαυτό του και στο συγκρότημα στο οποίο εργάζεται. Κατ' αρχήν, βέβαια, υπάρχει το θέμα του διαχωρισμού των εξουσιών – και ποιών αρμοδιότητα ήταν τα θέματα που αναφέρονται. Ποιοί είχαν ευθύνη για το χρηματιστήριο, τις φούσκες των ακίνητων και τα αξιόγραφα, σε μια αστική δημοκρατία με αυτόνομους αξιωματούχους; Και μετά, βέβαια, είναι και η θλιβερή στάση, μέχρι σημείου ένοχης συγκάλυψη, από την πλειοψηφία των ΜΜΕ. Τί θέση πήρε ο Πολίτης λ.χ. απέναντι στη φορολόγηση του πλούτου το 2010; Αν εκείνο το απλό νομοσχέδιο δεν πέρασε, πώς θα περνούσε οτιδήποτε από μια επιτροπή οικονομικών που όχι μόνο συγκάλυπτε τον «ανήξερο» σήμερα, αλλά συντηρούσε το κλίμα ασυδοσίας στις τράπεζες; Και προφανώς, η επιτροπή είχε πλάτες στα ΜΜΕ. Ένας καθρέφτης θα βοηθούσε για την αναγνώριση των ευθυνών. Από το 1999, όταν κάποιοι έστησαν συνειδητά το κόλπο του χρηματιστηρίου, με την βοήθεια των ΜΜΕ που λειτουργούσαν ως κράχτες για την φούσκα των μετοχών, μέχρι αυτό το φθινόπωρο, που μερικοί, επίσης σκόπιμα, καθυστερούν το «name and shame» στη Βουλή. Έγραψε ο Πολίτης κάτι για τη φοροδιαφυγή και τη συγκάλυψή της;

- **Το δίκαιο του Λεύτερη είναι το συμφέρον του;** Στο κομμάτι της συνέντευξης του Λ. Χριστοφόρου, όπου προσδιορίζεται ως μέλος της «λαϊκής δεξιάς» ήταν πολύ καλός. Ότι πρέπει για ένα κόμμα σαν το ΔΗΣΥ, που χρειάζεται επειγόντως (και προεκλογικά και στα πλαίσια της επερχόμενης δυσφορίας) άτομα για να λειτουργήσουν ως αντίβαρο στον Αβέρωφ που έσπρωξε το κόμμα στον νεοφιλελευθερισμό, χωρίς να το πάρουν πρέφα οι περισσότεροι - και σήμερα θα πρέπει να παίζουν σε εκείνο το γήπεδο ή με εκείνες τις δηλώσεις και θέσεις. Το

ποιός μπλόκαρε τη φορολόγηση του πλούτου λ.χ. θα πλανιέται, όπως πλανιούνται οι υποψίες για μίζες. Όταν, όμως, έφτασε στο Γρίβα τα έκανε μαντάρα ο κ. «Κασέτας». Κρίμα. Δεν γίνεται, κ. Λεύτερη, να είναι ο «αγώνας κατά της αδικίας» η βασική σου φιλοσοφία, και μετά να καταφεύγεις σε παιδικές υπεκφυγές για να δικαιολογήσεις εγκλήματα. Δικαίωμα σου να πιστεύεις ότι θέλεις για το Γρίβα – στο κάτω κάτω ως 11χρονος τότε, θα πίστευες ότι σου έλεγε το υπερεγώ που σου έφτιαξαν. Αλλά το να λες ότι «κάποιοι αγνοί ιδεολόγοι έδωσαν τον αγώνα ως το τέλος» δεν δείχνει απλώς απροθυμία (αν όχι δειλία) αντιμετώπισης της σχέσης 15ης και 20ης Ιουλίου, η της επιθυμίας κάποιων να επιβληθούν παραβιάζοντας το Σύνταγμα, αλλά και ένα αίσθημα εγωκεντρισμού όσον αφορά την εφαρμογή της έννοιας του δικαίου. Αν αύριο κάποιος δολοφόνος ή κάποιος που προγραμμάτισε μια δολοφονία - πολιτική ή ποινική - διεκδικήσει ότι το «έκανε με αγνές προθέσεις» θα είναι εντάξει; Προφανώς όχι. Αυτό σημαίνει ότι ο κ. Χριστοφόρου θέλει η δικιά του αντίληψη να είναι και υπεράνω του κοινού νόμου; Την δικαιοσύνη που την είδες, τότε, αγαπητέ; Ή μήπως οι υπόλοιποι Κύπριοι που αντιστάθηκαν στο Γρίβα είχαν λιγότερα δικαιώματα; Θέλει δουλειά κ. Χριστοφόρου η κασέτα, για να υπάρχει συνέπεια. Και για τον Γριβα, θα ήταν πιο σοφό να διαβάσετε την δήλωση του ιδρυτή του κόμματος σας, του κ. Κληριδη, μετά την δολοφονία του Σ. Μαύρου. Έχει, πάντως, χιούμορ ο κ. Χριστοφορου – δήλωσε ότι ο λόγος του είναι «λακωνικός».

- **Διεθνής σύγκριση πληροφόρησης:** Ενώ γινόταν η επίθεση ενάντια στην πόλη Bani Walid στη Λιβύη, ούτε ένα δυτικό συνεργείο δεν εμφανίστηκε. Και υπήρχαν αίματα, μάχες στους δρόμους, αλλά και καταγγελίες για χρήση χημικών όπλων. Και διαβεβαιώσεις της «κυβέρνησης». Η Human Rights Watch είχε υποστηρίξει τη θέση των ισλαμιστών στη Συρία, ότι η κυβέρνηση βομβάρδισε με βόμβες διασποράς – και το τεκμήριο ήταν ότι είχαν δει τις εικόνες στο ίντερνετ. Άσχετο ποιός τις είχε αναρτήσει. Όταν, όμως, το Ισραήλ βομβάρδιζε τη Γάζα, η ίδια οργάνωση αρνήθηκε να πάρει θέση σε ανάλογες

καταγγελίες των Παλαιστινίων με τη δικαιολογία, ότι «δεν μπορούσε να το επιβεβαιώσει». Υπήρχαν βέβαια και πάλιν φωτογραφίες στο ίντερνετ. Έτσι, ενώ στην Bani Walid δεν εφαρμόζεται η δημοκρατία, αφού υποστηρίζει τον Καντάφι, στην Ουκρανία αντίθετα, αφού έχασαν οι φιλοδυτικοί, ξαφνικά τα δυτικά ΜΜΕ είχαν περισσότερη κάλυψη για δηλώσεις κριτικής για το πόσο δίκαιες ήταν οι εκλογές, παρά για τα αποτελέσματα. Και ξαφνικά, ακόμα και ο αντισημιτισμός (τον οποίο τα δυτικά ΜΜΕ χρησιμοποιούν ως αυτοκόλλητο σε εκστρατείες δαιμονοποίησης Αράβων) δεν φάνηκε να ενοχλεί – αφού οι ακροδεξιοί δεν είναι φιλόρωσσοι. Στην Bani Walid, πάντως τα δυτικά ΜΜΕ δεν έστειλαν συνεργείο, όταν έγιναν οι υποτιθέμενες «εκλογές» πριν λίγους μήνες. Πάνω από όλα η συνέπεια. Είναι και η κωμωδία ενδιαφέρουσα μορφή δημόσιου λόγου – ακόμα και όταν οι αντιφάσεις δεν γίνονται κατανοητές από τους ηθοποιούς που παίζουν το σενάριο άλλων.

- **Γεωπολιτικό look – κάτι κινείται στους γείτονες**: Πρώτα ήταν η μαζική πορεία των κοσμικών στην επέτειο της Δημοκρατίας και οι συγκρούσεις με την αστυνομία – ύστερα οι κινητοποιήσεις στις κουρδικές περιοχές. Ένας εναλλακτικός πόλος, θα είχε ενδιαφέρον για όλη την περιοχή.

Επιλογές από τα blogs

1. Το εξαιρετικό μίνι ντοκιμαντέρ του Άρη Χατζηστεφάνου για τη ΧΑ στο σάιντ της Guardian

http://www.guardian.co.uk/world/video/2012/oct/26/golden-dawn-greece-police-video

2. Η Σύγχρονη Τουρκική Στρατηγική Κουλτούρα, μέσα από τις Αραβικές Εξεγέρσεις

http://www.zenonastziarras.com/2012/10/blog-post.html

3. Η παρουσίαση του προβλήματος των τραπεζών από τα ΜΜΕ

http://pasanakata.blogspot.com/2012/10/h.html

4. **Γερμανοί Αντιφασίστες στις τάξεις του ΕΛΑΣ**

http://www.scribd.com/doc/110749055/Γερμανοί-αντιφασίστες-στις-τάξεις-του-ΕΛΑΣ

5. Ο Ιωάννης Μεταξάς και το «Κοινωνικό Κράτος»

http://www.ksm.gr/ο-ιωάννης-μεταξάς-και-το-κοινωνικό-κρ/

6. Η ρεμπέτισσα Αγγέλα Παπάζογλου μιλάει για τους ταγματασφαλίτες
http://enthemata.wordpress.com/2012/10/27/papazoglou/

ΣΧΟΛΙΑ - ΣΤΗΛΕΣ

Απόψεις από την Blogόσφαιρα, αλλά και κείμενα συνεργατών της Δέφτερης Ανάγνωσης. Οι απόψεις στις στήλες δεσμεύουν μόνο τους/τις συγγραφείς.

Περί "ηθικής" τζιαι sex work

από το blog «μαγισσοκαμώματα»

Εθκιάβαζα το πρωί το ακόλουθο: «Σοκ στη Λεμεσό: εκπορνευόταν μαζί με το βρέφος της» (http://www.cytoday.eu/index.php?id=357&nid=2067932) τζιαι αηδίασα για ακόμα μια φορά με την υποκρισία της ψευτοηθικής της κοινωνίας μας.
Το «σοκ» όπως αντιλαμβάνομαι ότι το έπαθε τζείν@ που έγραψε τούντο πράμα – σε τρία στάδια τζιαι με τα ανάλογα παραληρήματά του το καθένα – τζιαι όπως το μεταφέρει τζιαι στ@ αναγνώστ@:

ΣΟΚ αρ.1: «μα γίνουνται τζιαι οι πουτάνες μάνες?!» (αφού είπεν το τζιαι ο Akins εις το αμέρικα, «το γυναικείο σώμα έσσιει μηχανισμούς προστασίας

που ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες». Καλάν, τζείνος είπεν το για τα “illegitimate rapes[*],” αλλά εν γίνεται, πρέπει να έσσιει τζιαι σε σχέση με τες πόρνες… ίντα εν να γίνεται η κάθε πουτάνα μάνα? Εν εν σωστό! Η φύση, ο πλάστης μου, κάποιος πρέπει να εμερίμνησε για τούτο, εν γίνεται! Έτω, τούτη εν η εξαίρεση αλώπως… εν που τούτες που επιβεβαιώνουν τον κανόνα! ‘ξα? Μα εφαντάστηκες? Μάνα μου τα καημένα τα μωρούθκια… ίντα μπο να τραβούν… φυσικά, τζιαι τζείνα εν να μεγαλώσουν τζιαι να γίνουν τίποτε πουτάνες τζιαι ναρκωμανείς τζιαι περιθωριακοί σαν τις μανάδες τους.. ε, ίντα να τους λυπούμαι καλό? Έτο, έτσι εν τούτοι ούλλοι… φτου, φτου, μακρυά που λλόου μας! Μη κακό!)

ΣΟΚ αρ. 2: «μα ένα βρέφος μες στο μπουρδέλο με τη μάνα του?» (εν εν σωστά πράματα τούτα! Εν εν σωστός χώρος για ένα μωρό! Έπρεπε να το άφηνε κάπου αλλού, όι να το κουβαλά μαζί της μες στα μπουρδέλα… τι? Εν είσσιε που να το αφήκει? Στη μάνα της, σε μια φίλη της, κάπου? Όι? Ε, ας το άφηνε μόνο του στο σπίτι, να μεν σοκάρει την ηθική μας... Τζιαι ποιος της είπε να πάει να γίνει πουτάνα? Εμείς γιατί έχουμε τες δουλειές μας τζιαι τες οικογένειές μας τζιαι την αξιοπρέπεια τζιαι την υπόληψή μας, δηλαδή? Εμείς ίνταλως τα εκαταφέραμε τούτα ούλλα? τζιαι ίντα μπου φταίει τζείντο μωρό το φτωχό αν η μάνα του εν πουτάνα? … Ε, μα είπαμε, τζιαι τζείνο την ίδια κατάντια εν να έσσιει τελικά. Ουου, άτε…)

ΣΟΚ αρ. 3: «μα εκπορνεύονται οι μάνες?» (αφού οι μάνες εν εξ ορισμού ιερές! Εν έχουν σεξουαλικότητα! Μα τούτη σίουρα ήταν πουτάνα που πριν… Αλλά εν της έφυεν η όρεξη τωρά που έγινε μάνα? Ίντα συνεχίζει να εν πουτάνα τωρά? Έπρεπε να επαρέτα τούντη ζωή! Ε, ας εμεινίσκαν τζιαι οι θκυο στους δρόμους... τι να κάμουμε? Παρά να εν το μωρό μες στα μπουρδέλα? Καλύττερα άστεγο τζιαι νηστικό, αλλά όι μες στες πουτάνες! … Ε, μα όι τζιαι να τους διούμε τζιαι δημόσια βοηθήματα? Μα που? Στες πουτάνες? Τες αλλοδαπές? Όι, όι! Ίντα εν να τες πλερώνουμε εμείς? Ποιος της είπε να πάει να κάμει κουπελλούδι? Μα έτσι εν τούτες… εν τζιαι αλλάσσουν… πουτάνες…)

Απορίες δικές μου τωρά:

1) πότε εν να αποκτήσουμε στην κύπρο πρόσβαση σε δημόσιες υπηρεσίες φροντίδας βρεφών/ παιδιών για εργαζόμεν@ γονείς? (ΝΑΙ, τζιαι για τζείν@ που εργάζονται στη βιομηχανία του σεξ! ΝΑΙ τζιαι για μετανάστ@!)

2) αφού η μια που τες γυναίκες εσυνελήφθηκε ως «μαστρωπός», η άλλη γιατί εσυνελήφθηκε τζιαι κρατείται μαζί με το βρέφος της? εν μέρος του προγράμματος προστασίας μαρτύρων τζιαι «θυμάτων» της αστυνομίας τούτη η διαδικασία? οξά εποινικοποιήθηκε το sex work στην κύπρο τζιαι εν το επήραμε είδηση?

3) γιατί εν σημαντικό το ότι η εν λόγω γυναίκα εν που τη ρουμανία τζιαι ότι η «46χρονη Ελληνίδα προωθούσε στην πορνεία νεαρές αλλοδαπές»? Τι εν το τόσο σημαντικό στην υπηκοότητα τούντων γυναικών? Εν μοχλός πίεσης για να προγραμματιστούν στοχευμένες δράσεις της κάλυψης των αναγκών επιβίωσης των μεταναστριών γυναικών στην κύπρο, μήπως? (ναι, «εδώ γελάμε»…) Όι, εν απλά ο τρόπος των δημοσιοκάφρων να παρουσιάζουν τ@ μετανάστ@ ως «το άλλο», ένα άλλο που εν «κακό», «μοχθηρό», «ξένο», «ανήθικο», «εγκληματικό», «επικίνδυνο», τζιαι αφαιρώντας του την ανθρώπινη υπόστασή του μετατρέπεται σε μη θέμα προβληματισμού. Ή μάλλον προβληματίζει μας, σε σχέση μόνο με τη δική μας ασφάλεια τζιαι ως απειλή προς την «ηθική» μας…

4) τι σημαίνει ακριβώς «ο συνεργάτης της αστυνομίας [...] ήρθε αντιμέτωπος με την 46χρονη από την Ελλάδα και 34χρονη Ρουμάνα»? Ήταν σε πεδίο μάχης τζιαι ήρταν αντιμέτωπ@? Σε τι ήρταν αντιμέτωπ@? Επήεν ο «καλός μπάτσος» να αντιμετωπίσει το «έγκλημα», α? ε, κάπως πρέπει να αποδωθεί τζιαι η σχετική δραματικότητα να μου πείτε…

5) "η συνέχεια δώθηκε" πριν ή μετά που επωφελήθηκε των υπηρεσιών σεξ ο συνεργάτης της αστυνομίας, ο οποίος επέλεξε τη μητέρα με το μωρό για να του παρέχει υπηρεσίες σεξ τζιαι μάλιστα προκαλεί έκπληξη το ότι το μωρό εδώθηκε στη «μαστρωπό» για φύλαξη προκειμένου να του προσφερθούν οι υπηρεσίες που εγόρασε? Επροτιμούσε μήπως να συμμετέχει τζιαι το μωρό σε τούντες υπηρεσίες? Γι' αυτό η έκπληξη?

6) να υποθέσω ότι τωρά που το βρέφος βρίσκεται υπό κράτηση μαζί με τη μήτερα τ@, είμαστε ήσυχ@ ότι εδιασφαλιστήκαν τα δικαιώματα του παιδιού, εν εν?

7) τωρά που ήρτε "στο φως" τούτη η υπόθεση, εν να διασφαλιστεί ότι η εν λόγω μητέρα εν να αποκτήσει πρόσβαση στο επίδομα μονογονεϊκών οικογενειών τζιαι σε προγράμματα των υπηρεσιών κοινωνικής ευημερίας για κάλυψη των εξόδων της φροντίδας παιδιών εργαζόμενων γονέων? Ή, έστω, εν να ενημερωθεί για τη δυνατότητα πρόσβασης στο δημόσιο βοήθημα τζιαι σε περίπτωση που ενδιαφέρεται, εν να της δοθεί πρόσβαση? Φυσικά και όχι!

Πόση, μα πόσην υποκρισία έχουμε ως κοινωνία τελικά?

---

[*] [sic(k)] – χρησιμοποιώ το στη θέση του ακαδημαϊκού “sic” για ατάκες, όπως η πιο πάνω, που ξεπερνούν την απλά λανθασμένη έκφραση (άϊς τον πελά, είμαι τζιαι προσεκτική με τες ξιτιμασσιές που αναπαράγουν στερεότυπα/ σεξισμό/ διακρίσεις/ τιμωρητικές αντιλήψεις του σεξ/ ενοχικές αντιλήψεις της μαλακίας/ κλπ τζιαι εν μπορώ να το περιγράψω άλωσπως… τούτα έσσιει η αυτολογοκρισία, όμως…)

http://mayissokamomata.blogspot.com/2012/10/http-www.html